REEDITARE

CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ

Baia Mare 1991

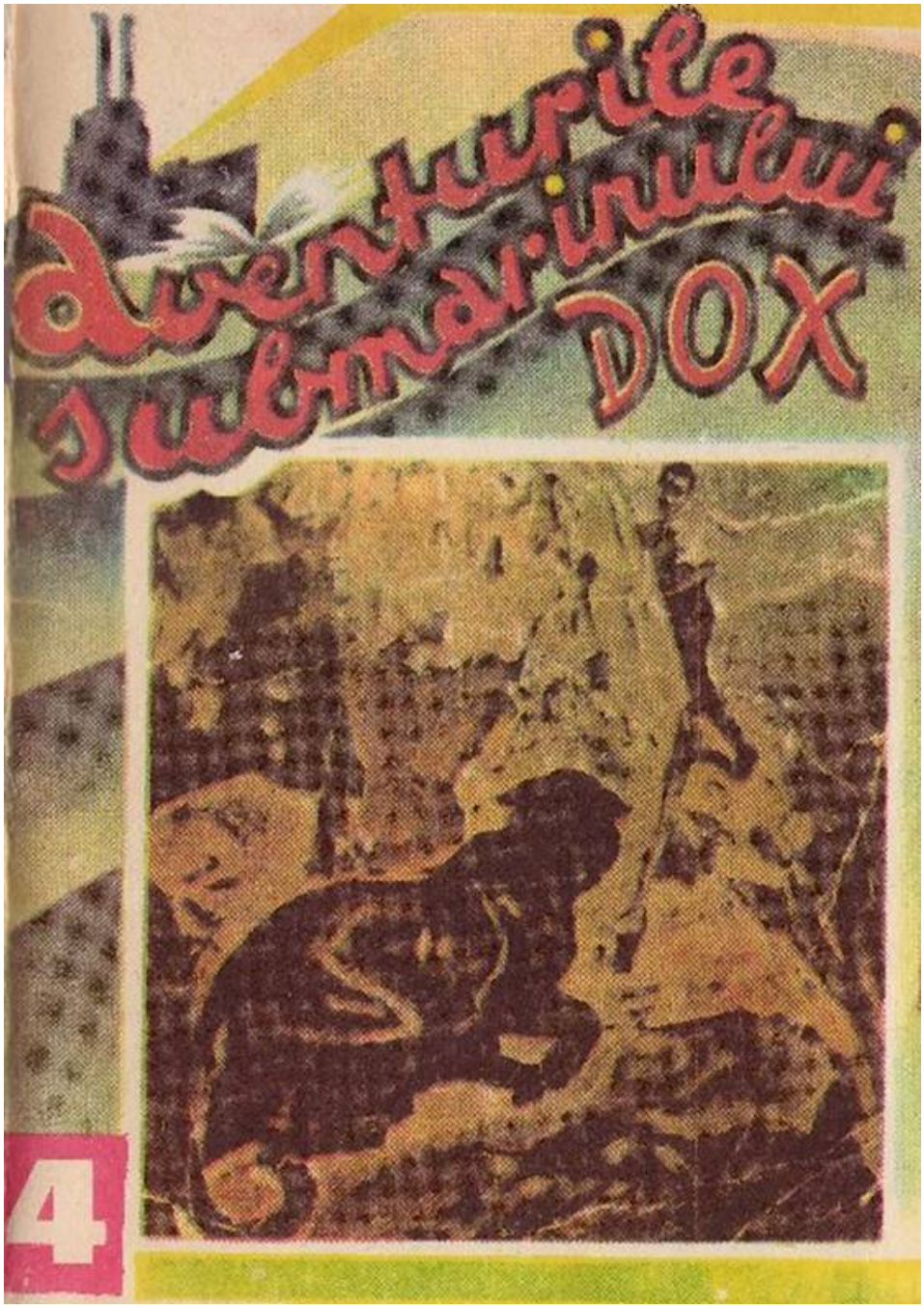
Aventurile submarinului DOX
4

REEDITARE

CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ

Baia Mare 1991

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere

pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
STICLA PLUTITOARE

BRAVO GEORGE, acum i-ai prins meşteşugul, strigă Petre plin de bucurie, încă odată şi isprăvim pe ziua de azi.

George şi Petre se întreceau la un joc ciudat. Căpitanul Farrow şi doctorul Bertram stăteau în turnul submarinului şi priveau cu mult interes.

Petre înota repede spre George, care-l aştepta liniştit, ţinându-se bine deasupra apei. În mâna dreaptă, George ţinea un pumnal de lemn cu vârful bont, pe care i-l cioplise Petre.

Acum, când se apropiase uriaşul, se întoarse pe spate, şi se repezi dintr-o smucitură spre George. Dar tânărul se feri cu

îndemânare, apoi se aruncă înainte, trecând alături de Petre şi-i trecu pumnalul de lemn de la gât până la picioare.

— Domnule căpitan, ai da voie lui George să atace o balenă cu cuţitul? întrebă doctorul Bertram pe căpitan.

— Dar ce-ţi dă prin gând, doctore! râse Farrow, să sperăm că niciodată n-o să fie în astfel de situaţie. Îl las doar să se joace! Nu strică dacă încearcă oarecari exerciţii. Dar Petre face bine pe balena!

— Da. În toate privinţele e un om de ispravă, aprobă doctorul. Regret că n-a stat cu noi toţi anii aceştia, ci a supravegheat pe George în casa dumitale.

Cei doi înotători se îndreptară acum spre submarin. Era un fel de întrecere nautică, în care Petre învinse cu uşurinţă. Cu forţa gigantică pe care o avea, trecea prin apă ca săgeata.

George căuta pe cât putea să se ţie după dânsul. Deodată însă scoase un mic ţipăt de durere şi în momentul în care Petre se întorcea, văzu că George se freca la cap, supărat.

— Ce s-a întâmplat, George? întrebă credinciosul servitor şi se îndreptă numaidecât spre tânărul său stăpân.

— Nu ştiu ce obiect tare s-a izbit de capul meu, zise George; înotam pe sub apă şi n-am putut să văd. Nu e cine ştie ce, numai că la început m-am speriat. Ce-o fi fost oare? Doar n-o fi un peşte. Era ceva tare.

— Ah, uite colo luceşte ceva, strigă Petre şi în clipa următoare se repezi spre acel obiect pe care-l descoperise. Prinse obiectul ce sălta pe valuri şi strigă plin de mirare:

— O sticlă goală, George! Acuma cred că te-ai lovit bine la cap. Ah, dar e astupată şi... Doamne Dumnezeule, dar asta e o veste! S-o ducem repede căpitanului, poate că mai e posibil să dăm cuiva vreun ajutor!

George uită numaidecât de durerea de la cap. înota repede alături de Petre, îndreptându-se spre submarin şi amândoi săriră pe punte, trecând peste balustrada scundă a vasului.

Căpitanul luă sticla plin de curiozitate şi ascultă raportul lui Petre asupra modului în care o găsise. Ţinu sticla pântecoasă în lumina şi zise:

— E o sticlă de rom obişnuită, deci trebuie să fi fost aruncată în apă de pe un vapor. E numai astupată, nu e pecetluită, aşa cum sunt de obicei sticlele plutitoare, ce conţin câte o misivă. Se poate să fie o glumă a vreunui elev-matelot dar acum am impresia că e un strigăt disperat de ajutor. O să vedem numaidecât.

Căpitanul scoase dopul, cu briceagul şi scutură sticla în mână. Dădu sticla lui Petre şi desfăcu biletul, ce fusese îndoit de mai multe ori.

Pe când parcurgea rândurile acelei scrisori lungi, fata i se întunecă, tot mai mult. Apoi zisei

— Nu m-am înşelat. E un strigăt disperat de ajutor, căruia trebuie să-i răspundem numaidecât. Ne coborâm, căci vreau să citesc biletul şi oamenilor mei.

Coborî cel dintâi scăriţa dreaptă de fier şi se duse în sala echipajului. Doctorul Bertram, George şi Petre îl urmau. Căpitanul spuse primului ofiţer, Rindow, să cheme toţi oamenii. Le descrise pe scurt felul ciudat în care s-a găsit sticla, apoi citi scrisoarea, pe care toţi de faţă o ascultară ţinându-şi răsuflarea:

„Către toţi oamenii buni!

La Sidney am fost narcotizată şi răpită, împreună cu trei prietene ale mele. Acuma ne aflăm în fundul unui vapor, păzite mereu de marinari brutali. Micul ochi de geam e foarte sus şi se deschide numai noaptea, pentru câteva ceasuri.

Voi încerca să iau sticla de rom goală a unui marinar, care bea foarte mult şi s-o arunc noaptea prin ferestruică. Numai de-aş izbuti şi de mi-ar ajuta Dumnezeu ca strigătul meu să fie auzit de un om cinstit!

Nu ştiu de câtă vreme suntem pe drumuri, deoarece atunci când ne-am trezit eram de mult in largul mării. Am fost narcotizate la 10 ale lunii, pe când ne aflam pe plajă, vrând să luăm baia. Deodată apărură doi marinari sălbateci, ne stropiră în faţă cu un lichid, care ne tăia imediat răsuflarea. Am căzut în nesimţire şi acum călătorim într-o închisoare plutitoare, spre un ţel necunoscut.

Vivian Oakland a făcut o descoperire importantă: soarele răsare îndărătul vaporului, trece pe dinaintea ferestruicii noastre şi dispare în faţa noastră. Aşa dar mergem spre Vest.

Cine găseşte acest bilet să ne ferească de soartă îngrozitoare. Bănuim intenţiile brutelor, care ne ţin prizoniere.

Daţi de ştire părinţilor noştri, locuiesc toţi la Sidney. Suntem Vivian Oakland, Daisy Rutherford, Maud Williamson şi scriitoarea acestor rânduri, Florence Sasha.

Ajutaţi-ne, salvaţi-ne, fie-vă milă!".

Căpitanul Farrow îndoi biletul cu o expresie gravă. Timp de câteva clipe, marinarii rămaseră ca împietriţi, apoi Jan Brike, tunarul, strigă:

— Domnule căpitan, azi avem în paisprezece, Sticla a fost aruncată, de sigur, astă noapte, ceea ce se poate vedea uşor după dop. Ticăloşii se îndreaptă cu siguranţă spre Singapore, pentru ca să vândă acolo pe bietele fete. Sunt sigur că-i ajungem în marea Javei.

Printre marinari se născu un murmur de aprobare. Rudolf Hagen, primul inginer, ieşi din rând şi zise:

— Putem să pornim imediat, domnule căpitan, motorul cel mic de lumină, pot să-l repar şi pe drum.

— De sigur că pornim imediat, aprobă Farrow, care se uita cu atenţie la dopul sticlei, pe care i-l dăduse Petre.

— Brike are dreptate, sticla a stat în apă numai câteva ceasuri. Poate că-i ajungem pe bandiţi, chiar astă noapte.

— Ah, numai de mi-ar trece pe dinaintea tunului, mormăi Jan Brike, ticăloşii ăştia, cari răpesc nişte sărmane fete şi le duc departe.

Ordinele căpitanului fură îndeplinite cu o repeziciune uimitoare. În vreme ce George şi Petre se mai îmbrăcau, minunatul submarin ieşi din golful, în care se adăpostise peste noapte, şi porni cu o viteză maximă spre marea Javei.

Linia pe care o urmează marile vapoare spre Australia era departe şi submarinul putea să navigheze deasupra apei, fără să se teamă de a fi descoperit.

Farrow îndreptă submarinul spre Vest, mergând mai întâi pe lângă coastă. Vaporul pe care se aflau sărmanele fete era desigur cu mult înainte. Dar va fi de ajuns ca submarinul sa se apropie de linia obişnuită de navigaţie, în timpul nopţii, pentru ca a doua zi dimineaţă să înceapă cercetarea cu toată energia.

Acum submarinul înconjura o limbă de pământ ieşită în apă dintr-o insulă mare. Căpitanul Farrow dădu ordin urgent de scufundare, deoarece chiar în faţa lor navigau cel puţin douăzeci de bărci de ale indigenilor.

Aceştia nu trebuiau să vadă submarinul; poate că se întâlneau cu vreun vapor şi povesteau cele văzute. Şi atunci, poate că Englezii vor începe iar urmărirea împotriva submarinului, după ce-l lăsaseră in pace câtăva vreme.

Ordinul fu executat cu atâta precizie, încât Farrow abia avu vreme să coboare scăriţa de fier şi să închidă chepengul turnului.

Submarinul plutea în golful cel mare, cu periscopul afară; în dreapta lui se legănau pe valuri bărcile indigenilor.

Primul inginer, Rudolf Hagen, se apropia de căpitan şi-şi aruncă privirea prin periscop.

— Aş dori să ştiu ce fac indigenii acolo, zise el. — Acuma au întins pânzele şi stau pe loc. A, de sigur că vor să prindă peşte. Ei, dar în acest caz, n-ar fi fost nici o pagubă, dacă ne-ar fi văzut.

— Mai bine că nu ne-au văzut, zise Farrow.

În acest moment, inginerul tresări şi scoase o exclamaţie de uimire.

— Ce ai, dragă Hagen? întrebă Farrow.

— Ei drăcie! strigă inginerul, uite că vine o furtună. Bărcile se îndreaptă cu toată viteza spre ţărm. Se pare că se anunţă un taifun. Uite-te şi dumneata, domnule căpitan, cred că e mai bine să ne lăsăm afund.

Farrow aruncă o singură privire prin periscop şi dădu imediat ordin de scufundare. Pompele lucrau şi aspirau apă în balasturi, submarinul se scufundă mai adânc, dar valurile mici şi

puternice, pe cari le ridica furtuna venită atât de brusc, loveau vasul din toate părţile.

Căpitanul Farrow nu putea să se lase prea afund deoarece nu ştia cât de adânc e golful.

Întinsese periscopul în toată lungimea şi extremitatea lui abia de mai ieşea din apă.

Farrow văzu că bărcile indigenilor ajunseseră tefere la mal. Valurile nu puteau să facă submarinului nici un rău, deşi îl săltau cu putere.

Deodată însă vasul fu smucit şi păru că se opreşte din mers, dar nu se lovi de nimic, aşadar nu fusese izbit de vreun recif ascuns.

După câteva secunde, obstacolul părea înlăturat, deoarece submarinul înainta iar cu viteză. Dar imediat după aceea păru iar apucat de o forţă necunoscută şi oprit din mers.

Farrow şi Hagen se priviră surprinşi, apoi căpitanul, care avea multă experienţă, recunoscu pricina şi zise:

— Am căzut într-o plasă. Indigenii din bărci ne-au întins-o.

— Bine, dar elicea noastră o va rupe, zise Hagen cu indiferenţă. Desigur, bateriile vor avea mult de lucru.

— Da, asta văd şi eu, răspunse Farrow, privind cu îngrijorare la tabloul de distribuţie; la drept vorbind, am fi trebuit să scăpăm până acuma.

După câteva minute vasul se mai smuci odată şi porni înainte, dar voltmetrul mai arăta cât de supraîncărcate erau bateriile. Submarinul înainta, tot mai încet; deodată lumina electrică se stinse şi motoarele electrice îşi încetară zumzetul.

— Scurt circuit, zise Hagen cu nepăsare, — elicea lucrează prea greu. Mă prind că plasa s-a înfăşurat de atâtea ori în jurul ei, încât motoarele nu mai pot s-o învârtească.

— Foarte plăcut, mormăi Farrow, — tocmai acum, când ne aflăm în golf. Nu putem să ne ridicăm, căci valurile ne aruncă la ţărm. Parcă e un făcut: furtuna a trebuit să izbucnească tocmai acum

— Da, ghinionul nostru, făcu inginerul cu nepăsare, — mă duc să văd ce-i cu motoarele.

Hagen îşi luă lampa de buzunar şi părăsi cabina de comandă. În uşă se întâlni cu George, care-l întrebă turburat, ce se întâmplase.

— Întreabă pe tatăl dumitale, zise Hagen, trebuie să văd de motoare.

George se apropia de căpitan, care lumina cu lampa de buzunar tabloul pe care erau fixate aparatele de măsurat.

— Tată, suntem în primejdie?

— Asta n-aş putea să spun, zise Farrow, deşi situaţia noastră e foarte neplăcută. Elicea noastră s-a încurcat într-o plasă, iar supraîncărcarea motoarelor a provocat un scurt circuit. Nu ştiu

încă în ce fel o să ieşim din această situaţie fatală. Vom fi nevoiţi să aşteptăm până va trece furtuna, apoi să ieşim la suprafaţă şi să liberăm elicea.

— Ah, tată, dar până atunci ne scapă vaporul, pe bordul căruia să află sărmanele fete răpite! N-am putea să ne ridicăm acuma la suprafaţă? Valurile nu pot să ne strice submarinul.

— De sigur, dragă George, dar în acest caz vom fi izbiţi de ţărm, înainte de a descurca elicea. Afară de asta, lucrul e foarte greu, când marea e atât de agitată. N-aş vrea să-mi expun oamenii unei primejdii atât de mari, fără nici un folos.

— Cred că toţi se vor oferi de bună voie, strigă George. Ei ştiu doar că e vorba de liberarea tinerelor fete. Tată, hai să ieşim la suprafaţă dacă e posibil!

— De sigur, băiatule, căută Farrow să-şi liniştească fiul. Chiar în interesul nostru, vom încerca totul, ca să ieşim de aicea. Momentan însă, situaţia noastră nu e deloc favorabilă. Trebuie să ne fi încurcat într-o plasă gigantică şi elicea a învârtit în juru-i atâta mulţime de fibre tari de cocos, încât va fi nevoie de o muncă îndelungată ca s-o eliberăm. Acum însă, trebuie să rămânem negreşit aici, până se potoleşte furtuna.

— Şi între timp, bietele fete vor fi duse la Singapore, sau în vreun alt port! Tată, nu există altă soluţie? Oare n-am putea să ne ridicăm şi să încercăm să eliberăm elicea cât mai repede? Suntem doar departe de ţărm, aşa de repede nu ne duc valurile pe uscat.

Farrow îşi bătu fiul pe umăr.

— Mă bucur, George, că pui atâta râvnă, când e vorba să salvăm nişte semeni de-ai noştri. Să auzim ce spune Hagen. Dacă motoarele vor putea funcţiona, de îndată ce elicea va fi liberă, vom încerca.

— Mă duc să-l întreb numaidecât.

George alergă repede, îşi făcu drum, cu ajutorul lămpii de buzunar, prin coridoarele înguste, şi găsi pe Hagen în sala maşinilor, unde cerceta cu amănunţime motoarele electrice.

— Domnule Hagen, motoarele au suferit vreo stricăciune? întrebă George cu îngrijorare. Trebuie să plecăm mai departe, ca să salvăm bietele fete.

— Pun alte siguranţe şi, dacă elicea ar fi liberă, am putea să plecăm.

— L-am convins pe tata să se ridice la suprafaţă, zise George cu mândrie, sunt sigur că fiecare se va oferi de bună voie să descurce elicea, chiar pe furtuna asta. Am să dau şi eu ajutor.

Hagen clătină din cap.

— Dragă George, bineînţeles că fiecare marinar se va oferi să îndeplinească această muncă grea, dar eu cred că e cu neputinţă să izbutească. Chiar dacă nu vom fi împinşi la ţărm atât de repede, dar nimeni nu se poate menţine în hula asta. Trebuie să

aşteptăm până se mai linişteşte vremea. Cel mai indicat ar fi să ne lăsăm pe fundul golfului. Chiar la această adâncime simţim destul valurile.

George ştia că inginerul acesta serios şi capabil îşi exprimase convingerea Iui absolută.

Când Hagen spunea că munca aceasta nu avea sorţi de izbândă, apoi aşa şi era. Cu inima mâhnită, zise:

— Dumnezeule, sărmanele fete!

— Această pierdere de timp o vom repara în curând, făcu Hagen, ca să-l consoleze. Vaporul pe care se află prizonierele, nu poate nici el să înainteze repede pe furtuna asta şi, de când am prevăzut motoarele Diesel cu compresoare, submarinul nostru poate să desfăşoare, la nevoie, o viteză nemaipomenită. Vom ajunge din urmă vaporul, înainte ca el să fi atins Singapore.

— Numai că nu ştim cât o să ţie furtuna, zise George. Pe urmă, trebuie să mai socotim şi câteva ore de muncă, pentru a descurca elicea. Mă tem că vom ajunge prea târziu.

— Bine, George, chiar dumneata spui că ne vor trebui câteva ceasuri, ca să descurcăm elicea. Şi aşa şi e, căci plasa pare că s-a înfăşurat atât de mult pe axă şi aripile elicei, încât va fi nevoie de o muncă foarte încordată, ca s-o eliberăm. Şi vrei ca oamenii noştri să îndeplinească această muncă pe furtuna asta? Nu, asta e cu neputinţă. Ah, dar ce-o mai fi şi asta? Acum mi se pare că ne mişcăm. Căpitanul trebuie negreşit să se lase la fund.

Urmat de George, inginerul alergă la cabina de comandă. Căpitanul Farrow dăduse ordinul să se umple balasturile, dar, înainte ca pompele cele mari să intre în funcţiune, Hagen trebuia să înlocuiască siguranţele.

În cele câteva minute care trecură până să se facă această operaţiune, nu ştiu ce putere misterioasă apucă submarinul, îl învârti de câteva ori în jurul său şi acum îl trăgea mai departe.

Cu toate aceste rotaţii, căpitanul Farrow nu pierdu simţul orientării. Becurile electrice se aprinseră din nou şi George văzu că tatăl său pălise.

— Suntem traşi la ţărm, zise Farrow cu glas înăbuşit; — dacă nu ne scufundăm imediat, suntem pierduţi Toate insulele acestea sunt de corali şi o să ne zdrobim de ele. Rindow, — se adresă căpitanul, care tocmai intrase în cabina de comandă — trebuie să mă duc în faţă, în cabina cu geamuri; dumneata rămâi aici şi transmite imediat ordinele mele! Poate că vom izbuti să evităm catastrofa, prin cine ştie ce întâmplare fericită.

George se duse la proră cu tatăl său. Stătea totdeauna cu plăcere în această cabină, în care genialul Hagen construise două ferestre şi instalase reflectoare puternice.

Farrow dete la o parte tăbliile de oţel, cari acopereau geamurile şi puse în funcţiune reflectoarele. Prin tubul acustic,

care se găsea pe tabloul din ferestre, se auzi glasul lui Rindow:

— Domnule căpitan, tancurile sunt pline, dar nu ne scufundăm deloc. Curentul, în care am intrat, e atât de puternic, încât ne târăşte, cu toată greutatea apei din balasturi.

— Bine, Rindow, zise Farrow cu un glas sinistru, curentul trebuie să aibă o direcţie, pe care am putea s-o folosim. Numai să fii atent la comanda mea!

— Bineînţeles, domnule căpitan.

II
DRUMUL INFERNAL

DAR LUMINA ORBITOARE a reflectoarelor nu străbătea bine apa, deşi inginerul Hagen construise un dispozitiv, care producea nişte raze speciale, asemănătoare cu ale cunoscutelor reflectoare de ceaţă, cari străbat ceaţa atât de temută. Până acum reflectoarele submarinului proiectau lumina până departe, prin apă, acum însă marea era ciudat de opacă şi de o culoare sclipitoare.

— Ce-i asta, tată? întrebă George îngrijorat, reflectoarele nu funcţionează bine?

— Ba da, băiatule, răspunse Farrow serios, dar furtuna a răscolit fundul nisipos al mării. Grăunţele de nisip se învârtesc în vâltoare în cantităţi enorme pe dinaintea reflectoarelor şi împiedică vederea.

— Atunci suntem chiar în apropiere de coastă?

— Da, şi mă chiar mir că n-am eşuat încă. Curentul care ne târăşte trebuie să-şi fi croit o albie adâncă în nisip şi în această albie suntem purtaţi noi.

— Tată, atunci submarinul e pierdut, dacă eşuăm în acest canal submarin? întrebă George, sfios.

— Desigur, băiatule, atunci submarinul e pierdut, zise Farrow foarte serios. Şi după toate probabilităţile, odată cu el suntem pierduţi şi noi, căci nu cred să putem ieşi prin turn, deoarece valurile ne-ar strivi. Ţi-e frică?

— Nu, tată, strigă George cu energie, nu mi-e frică de mine, mi-e milă de bietele fete. Dacă eşuăm, ar trebui să încercăm să aruncăm în mare sticla plutitoare. Poate că va fi dusă la ţărm şi găsită, înainte de a fi prea târziu.

— E frumos din partea ta, zise Farrow cu mândrie, că te mai gândeşti la nişte fiinţe străine, chiar în faţa morţii. Ah, particulele de nisip se înmulţesc, acuma vine şi sfârşitul.

Apa din faţa prorei se făcuse aproape opacă, semn că ţărmul trebuia să fie foarte aproape. Dar submarinul era târât înainte cu o iuţeală crescândă. Căpitanul Farrow se apropiase şi mai tare de fereastra din dreapta şi se uita afară. Ştia că sfârşitul e aproape, dacă se ivea în faţa submarinului stânca de corali, din care se compunea insula aceea mare.

Farrow nu putea să vadă decât la şase metri înaintea lui şi, având în vedere viteza, cu care era târât submarinul, nici nu se mai putea gândi să se ferească.

— Rindow, la ce adâncime ne aflăm? strigă acum în tubul acustic.

— După barometru, la zece metri, domnule căpitan, veni răspunsul prompt.

Farrow clătină din cap; nu putea să înţeleagă. Desigur, golful trebuia să fie foarte adânc, chiar în apropiere de coastă, aşa cum e de obicei în jurul insulelor de corali. Dar în acest caz ar fi trebuit să se lovească de stânci, sau să se împotmolească la fund, căci nisipul dus în vâltoare arăta apropierea ţărmului.

Deodată, în faţa submarinului se ivi un punct întunecat. Înainte ca Farrow să recunoască obstacolul, înainte ca să poată da vreo comandă, submarinul fu târât într-o mare despicătură subterană a stâncii de corali.

— Tată, strigă George entuziasmat, ăsta seamănă cu adăpostul tău în care am avut aventura cu peştele-trâmbiţaş. Ah, ce frumos ar fi!

— Aceste minunăţii de natură vulcanică, sunt, desigur, foarte frecvente aci, în mulţimea asta de insule, care a luat fiinţă numai în urma unei extraordinare activităţi vulcanice. Oricum, insula nu mi s-a părut să adăpostească în interiorul ei vreun vulcan înalt, în al cărui crater să putem ajunge acuma. Dar curentul, care ne târăşte tot înainte mă pune pe gânduri. Canalul, în care ne aflăm acuma, trebuie să aibă o scurgere. Poate că trecem de-a curmezişul întregii insule.

— Să sperăm că acest canal n-o să se îngusteze, zise George, — altfel am fi prinşi ca într-o cursă de şoareci.

— Da, răspunse Farrow, în acest caz ar trebui să murim de foame, ca nişte mizerabili. Mi se pare că ai fost prooroc, George. Curentul e mai puternic, dovadă că acest canal se îngustează. Să dea Dumnezeu să ne mai putem strecura printr-unsul.

George simţi că i se strânge inima, când văzu că pereţii întunecoşi ai canalului, în care era târât submarinul, cu o putere sinistră, se apropiau tot mai mult. Nici vorbă nu putea fi să mai

cârmeşti; forţa apei, care târa submarinul ca pe o bucată de plută, era prea mare.

Căpitanul Farrow îşi dădea bine seama de această forţă: tancurile de balast ale submarinului erau pline şi, cu toate astea, greutatea imensă a vasului era târâtă înainte cu o iuţeală nemaipomenită.

Uitându-se pe fereastră, căpitanul văzu cum canalul subteran se îngusta în sus şi atunci i se păru că e un adevărat noroc faptul că tancurile erau pline, căci altfel, din pricina presiunii apei, submarinul ar fi fost aruncat spre plafonul tunelului de stâncă şi spintecat de colţurile şi muchiile tăioase ale acestuia. Prin greutatea lui, se ţinea sub acest acoperiş primejdios. Acum îi venea să închidă ochii, căci pereţii tunelului păreau că se împreună. Dar trebuia să se uite afară, să întâmpine primejdia ameninţătoare, fără să poată da o comandă, căci n-ar fi avut nici un rost. Submarinul devenise o minge în bătaia forţelor naturii.

Corpul de oţel al frumosului submarin se cutremură. Farrow îşi frângea mâinile, căci sfârşitul venise. Încă o clipă, şi corpul de oţel se va înfige în tunelul îngust, prin apăsarea curentului de apă va fi înfipt tot mai adânc şi atunci — întregul echipaj va muri de foame; căci nu era nici o speranţa să iasă din submarin, sau să încerce să-l elibereze.

Dar submarinul trecuse de locul cel mai îngust al tunelului din stâncă. Căpitanul văzu cu uimire şi nespusă bucurie, că pereţii de stâncă se depărtează iarăşi unul de altul. Submarinul era târât cu mare iuţeală, dar forţa curentului începu să scadă.

Acum întrevedea posibilitatea să mai scape vreodată teferi din aventura aceasta, care le măcina nervii, cu toate că primejdia pentru submarin devenise mai mare.

Farrow observa cu atenţie şi, când văzu că submarinul se scufunda cu încetul, dădu ordinul să se golească puţin tancurile de balast. Curentul nu mai era acum destul de puternic, pentru ca să ridice în sus submarinul apăsat de apă. Acuma trebuia căpitanul să arate ce poate.

Farrow ţinea mereu submarinul în apropierea acoperişului de stâncă, deoarece nu cuteza să se apropie prea mult de fundul tunelului, care era, probabil foarte colţuros. În cele din urmă, Rindow anunţă că tancurile sunt golite. Cu toate astea, submarinul avea mereu tendinţa să se scufunde şi manevra contrarie se arăta fără nici un rezultat. Vasul se afla iar în puterea unui curent, care, de astă dată, îl trăgea în jos.

Deoarece şi iuţeala se mări în acelaşi timp, Farrow conchise că se apropiau din nou de un loc îngust. Abia răsuflase uşurat, crezând că trecuse orice primejdie, şi acum venea alta, poate mai rea ca cea dintâi.

Slăbirea curentului pe o mică distanţă se datora numai faptului că tunelul se lărgise foarte mult, în urma strâmtorii.

Acum însă păreau că se apropie de o strâmtoare şi mai primejdioasă, căci submarinul era târât tot mai repede înainte şi apoi era tras tot mai puternic in jos.

Tunelul părea că se îngustează şi în adâncime şi Farrow nu ştia ce să facă. Dacă dădea ordin să se umple balasturile, evita o ciocnire cu plafonul tunelului, dar exista primejdia de a se lovi de stâncile din fund. Căpitanul se hotărî să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Deodată submarinul porni în adâncime, cu vârful înainte şi aproape vertical. Acuma părea pierdut, căci trebuia să se izbească şi să se sfărâme de o stâncă.

Dar şi de astă dată se cutremură numai, uşor, vârful se ridică iar şi submarinul fu aruncat în sus. Înclinarea fusese atât de mare, încât căpitanul Farrow şi George fură nevoiţi să se agaţe cu toată, puterea de marginile ferestrelor, ca să nu cadă pe spate.

Mişcarea submarinului deveni tot mai repede, acum zbura ca săgeata. Deodată apa se făcu mai limpede, Farrow scoase contactul electric al reflectoarelor — şi apa dinaintea lor era limpede şi străvezie. Numai pe marginile tunelului de stâncă se adunase spuma. Prin ferestre pătrundea acum o lumină orbitoare, şi după câteva clipe, submarinul plutea într-un golf luminos, care avea un diametru de vreo două sute de metri.

Curentul de apă zvâcnea tumultos şi o dungă lată de spumă, care trecea de-a curmezişul bazinului, arăta direcţia acestuia.

Submarinul se afla în adevăr într-un bazin, căci golful era închis de jur-împrejur de un perete scund de stânci de corali. Submarinul se îndrepta încet spre marginea opusă a basmului. Acolo, apa trecea peste o porţiune mai joasă a peretelui de stâncă şi acum, Farrow găsise şi obârşia curentului de apă. Prin năvălirea bruscă a valurilor împinse de furtună, în golful, în care submarinul se prinsese în plasa indigenilor, bazinul acesta, care era în legătură cu golful prin tunel, se revărsase. Aşadar, era vorba de principiul atât de simplu al vaselor comunicante.

Îndărătul bazinului se afla marea, dar în dreapta şi în stânga se aflau nişte stânci înalte. Golful, pe care marea îl tăiase în partea de Sud a insulelor, în stânca de corali, să tot fi avut doi kilometri în lungime şi vreo două sute de metri lărgime.

Farrow porunci să se deschidă chepengul. Submarinul era dus încet de curent spre marginea bazinului, dar în acel loc, stânca închidea drumul. Avea deci cel mai bun prilej să-şi descurce elicea.

Farrow şi George văzură din turn că şi îndărătul lor se ridica un perete drept de stânci. Se aflau ca într-o potcoavă de stâncă, a cărei parte liberă o forma bariera scundă de corali.

— Tată, ce tragem colo după noi? strigă George mirat, arătând spre pupa submarinului.

— Partea cea mai mare a plasei, pe care au întins-o indigenii, zise căpitanul. — Acum îmi explic eu cum de am trecut atât de bine prin tunel, în mijlocul curentului cotropitor. Plasa asta grea ne-a servit cam în felul cozii zmeilor pe care îi înalţă copiii: ne-a ţinut loc de cârmă. Altfel, cu siguranţă că am fi fost azvârliţi de pereţii, de fundul sau plafonul tunelului.

— Atunci, plasa ne-a adus mai întâi nenorocirea şi apoi ne-a salvat! strigă George, plin de bucurie. Ah, tată, ce bine-mi pare că tot vom putea să salvăm pe bietele fete! Să sperăm că vom putea trece prin spărtura de stâncă.

— Desigur, zise Farrow zâmbind. Dacă Brike n-o va putea arunca în aer cu tunul, vom întrebuinţa o torpilă. Stânca de corali nu va putea rezista unei arme ca aceasta. În curând submarinul se lovi uşor de peretele de stâncă, ce închidea potcoava şi se învârti încet, încet, până când ajunse de-a curmezişul lui. Acum era mai uşor pentru marinari, să lucreze la elice, căci puteau să ajungă până la pupă, mergând pe creasta acestui perete de stâncă, ce avea în grosime vreun metru şi jumătate.

Petre fu cel mai zelos la lucru. Mai mult ca oricare se scufundă în apă şi tăia reţeaua tare de fibre de pe aripile şi axa elicei.

Lucrul fu terminal în două ceasuri. Între timp, curentul, care se lovea de submarin, slăbise, semn că furtuna care bântuia pe marea Sundei la nord de ciudata insulă, se mai potolise.

— Bine, zise căpitanul mulţumit, când Petre îl anunţă că elicea a fost liberată; acum aruncăm în aer peretele de stâncă şi facem ocolul insulei. Am pierdut exact trei ceasuri, din pricina furtunii, acum trebuie să le recâştigăm.

Marinarii se urcară în submarin, în vreme ce tunarul Jan Brike cerceta cu atenţie grosimea peretelui.

— Domnule căpitan, eu cred că ajunge să slobozim 2—3 obuze, dacă ţintim bine, zise el. — Putem face economie de torpilă.

— Foarte bine, Brike, răspunse Farrow bucuros, — o să ne dăm înapoi cu o sută de metri şi atunci poţi să ne arăţi ce ştii.

Brike îşi dezveli tunul, ce, din fericire, nu suferise nici o stricăciune, în timpul sinistrei traversări a tunelului din stâncă.

Ultimii marinari rămaseră şi ei pe punte şi depărtară submarinul de peretele de stâncă, cu ajutorul unor prăjini lungi.

Farrow voia tocmai să dea comanda să se dea drumul motoarelor Diesel, când, de pe înălţimea peretelui de stâncă răsună un ţipăt de femeie.

Sus, pe marginea peretelui drept apăruse o siluetă îmbrăcată în nişte vestminte albe şi largi, o fată care alerga acuma ca nebună pe o cărare îngustă, de abia se vedea cu ochiul. Trebuie

să fi fost urmărită de o primejdie îngrozitoare de alerga la vale pe un drum atât de primejdios.

— Tată, o să cadă, strigă George.

În acelaşi timp, el se aplecă peste marginea turnului, spre puntea puţin boltită a submarinului. Petre venise tocmai atunci în turn şi George ii strigă:

— Petre, dă-mi repede arma. Fata trebuie să fie urmărită şi vreau s-o apăr.

Petre dispăru iarăşi în interiorul vasului. Căpitanul, George şi marinarii se uitau ca vrăjiţi spre peretele de stâncă, pe care fata părea că alunecă, atât de repede sărea la vale. Şi acuma, sus, pe creasta peretelui stâncos apăru şi urmăritorul.

Acum, spectatorii înspăimântaţi înţeleseră graba fetei, căci urmăritorul era — o panteră neagră, uriaşă.

Gigantica fiară se opri câteva secunde pe marginea stâncii, apoi alunecă, cu mişcări mlădioase, în urma fugarei. Oricât de iute alerga fata, fără să se uite că un singur pas greşit ar face-o să se prăbuşească în mare, pantera se apropia tot mai mult.

— Petre, Petre, repede! strigă George din răsputeri.

Fata auzise glasul lui şi se uită în jos. Acum se mai afla cam la zece metri deasupra apei. Când zări submarinul şi oamenii de pe punte se opri speriată şi încrucişa mâinile pe piept.

Atunci pantera pufăi din greu chiar îndărătul fetei. Lacomă să se arunce asupra prăzii sale, fiara călcase greşit şi alunecă timp de câteva secunde cu piciorul stâng dinapoi.

Imediat sări iar pe cărare, dar fata, care se întorsese speriată de pufăitul acela grozav, îşi pierdu echilibrul, scoase un ţipăt şi căzu în apă.

— Iată, zise în aceeaşi clipă Petre, dând lui George puşca cea mai bună, dar acum trebuie să ţinteşti bine. Uite că fiara sare şi ea jos, după cum m-am şi aşteptat.

Înainte ca George să fi dus puşca la ochi, pantera neagră se aruncă în apă, făcând o săritură grozavă. George ridică puşca, căci ştia că pantera neagră e o excelentă înotătoare şi că fata era pierdută, dacă ieşea la suprafaţă.

Nici nu băgă de seamă că Petre se aruncase în apă şi că înota cu o repeziciune uimitoare, de-a curmezişul golfului. El aştepta numai să vadă pantera ieşind la suprafaţă.

Apoi, când apăru capul acela grozav, cu ochii scânteietori, George ţinti bine şi apăsă pe trăgaci. Era o lovitură de maestru, căci la o depărtare destul de mare, George nimerise ochiul fiarei. Luptând sălbatec cu moartea, pantera bătea apa, făcând spume in jur.

Acum apăru la suprafaţă şi fata, la o mică depărtare de fiara turbată de durere. Dar, după câteva clipe, se dădu iar la fund, fără să fi făcut o singură mişcare de înot.

— A leşinat, tată, repede, repede! strigă George.

Căpitanul dăduse comanda şi motorul porni. Prora sărea, făcând spume în jurul ei şi submarinul străbătu golful în goană nebună.

George, care se încleştase de marginea turnului, mai văzu odată fata, apărând şi dispărând iar. Submarinul se mai afla la o depărtare de cincizeci de metri şi părea că e prea târziu, ca s-o mai salveze, dar Petre apăru în locul în care dispăruse fata în valuri.

Submarinul frână încet, şi în momentul în care era să se oprească, la o depărtare de vreo zece metri, apăru Petre, ţinând cu un braţ făptura cea albă.

III
UN ADĂPOST CIUDAT

JAN BRIKE şi marinarii care depărtaseră submarinul de peretele de stâncă, alergară în grabă şi luară în primire fata. Petre însă, se întoarce înapoi şi apucă trupul greoi al panterei negre, care încetase de a se mai zbate.

Doctorul Bertram, pe care căpitanul îl chemase prin tubul acustic, ordonă ca marinarii să aşeze fata pe punte, alături de turn. George observă în tăcere frumuseţea ciudată a fetei.

Bertram ieşi repede din turn şi se aplecă deasupra ei.

— Ah, îşi revine, strigă el, ce neam de oameni ciudaţi, nici n-aş fi crezut vreodată să-i găsesc în insulele acestea. Mai, mai că aş putea să spun că e de rasă caucaziană. Foarte ciudat!

În vreme ce doctorul sprijinea cu băgare de seamă fata, care se trezea din leşin, Petre veni înot, trăgând după el pantera. Marinarii traseră fiara greoaie pe punte, dar George le strigă s-o ducă pe partea cealaltă, pentru ca tânăra fată să nu aibă o privelişte atât de îngrozitoare, când se va trezi.

Fata rosti acum câteva cuvinte într-o limbă străină, la auzul cărora doctorul făcu o mutră foarte mirată. El şopti căpitanului, care se aplecase, plin de interes, pe marginea turnului:

— A vorbit în limba sanscrită, vechea şi curata Sanscrită a Brahmanilor. Cum o fi ajuns fata asta într-o insulă din Pacific?

Desigur că nici căpitanul nu fu în stare să dezlege această enigmă şi se mulţumi să dea din umeri şi să tacă. Între timp, fata se ridică în capul oaselor, privi mirată in jurul ei şi îşi dete la o parte părul negru de pe frunte. Apoi se păru că-şi aduse aminte că fusese urmărită de o panteră neagră, şi, cutremurându-se, şopti, de astă dată într-o engleză perfectă:

— Unde e pantera?

— Tânărul nostru tovarăş a ucis-o, zise doctorul, care îşi reveni iarăşi din uimire.

Pentru el era o nouă enigmă că această fată care, după înfăţişare, părea o caucaziana pură, vorbea, atât vechea sanscrită, cât şi engleza.

Tânăra fată îşi îndreptă minunaţii ei ochi negri asupra lui George, care roşi şi se înclină încurcat. Atunci fata zâmbi şi-i făcu un semn prietenesc.

— Vă mulţumesc, zise ea cu simplitate. Sunteţi atât de bun, să mă duceţi la tatăl meu? Veţi fi întotdeauna un oaspe bine primit la noi. Mă numesc Sanja, fiica prinţului indian Ghasna.

— Ei comedie! izbucni doctorul Bertram, în franceză, lucrul devine interesant de tot. Mi se pare că am dat de o viţă de indieni din cei mai curaţi, de la Nord, care, din cine ştie ce motiv, s-au aşezat aici. Zău că e foarte interesant.

— Nu suntem de mult pe aici, zise Sanja într-o franceză cam stricată. Tata se va bucura să vă vadă.

— Şi franceza vorbeşti? strigă doctorul Bertram — acum zău, nu mai ştiu ce să spun. Du-ne repede la tatăl dumitale, mult aş vrea să aflu misterul.

În vreme ce doctorul vorbea cu ciudata fată, căpitanul Farrow dădu un ordin prin tubul acustic şi doi marinari aduseră o barcă mică de aluminium. demontabilă.

Probabil că Sanja, Indiana, nu mai văzuse niciodată un submarin, dar nu arătă nici urmă de mirare. Doctorul Bertram nu se putu opri de a întreba:

— Cunoşti vreun submarin, domnişoară Sanja?

Vorbise iar englezeşte, căci Sanja înţelegea mai bine. Ea răspunse in aceiaşi limbă:

— Am auzit vorbindu-se, dar acest submarin e primul, pe care îl văd. Pe vremea marelui război, Englezii vorbeau mereu despre submarinele germane şi franceze.

— Atunci, sunteţi numai de câţiva ani pe insula aceasta?

— Da, dar tatăl meu vă va explica mai bine ca mine.

Între timp, barca fusese montată de către marinari şi căpitanul Farrow, care sărise şi el pe punte, pofti pe indiană să se urce într-unsa, ceea ce Sanja făcu imediat.

În afară de căpitan şi de doctor, plecă, desigur, şi George, în vreme ce Petre nu vru să lase nimănui cinstea de a vâsli şi conduce barca. În curând ajunseră la peretele stâncos şi drept şi găsiră capătul cărării înguste, de pe care se prăbuşise Sanja. Poteca urca, şerpuind peretele de stâncă, ce măsura cam vreo patruzeci de metri.

Sanja sări sprintenă din barcă şi urcă poteca cu siguranţa unei căprioare. Îndată după ea veni George, pe când doctorul Bertram şi căpitanul urmau cu oarecare prudenţă. Petre priponi mai întâi barca de un colţ de stâncă, apoi păşi cu siguranţă pe cărare, în sus.

George nu putu să ajungă pe tânăra Indiană până la creasta zidului de piatră, dar ea îl aştepta sus, îi întinse mâna şi arătă adâncul, de partea cealaltă a peretelui stâncos.

— Acolo stăm noi, zise ea cu simplitate, fiţi bineveniţi!

George privi mirat la un acoperiş de verdeaţă, dedesubtul lui. Colo jos trebuie să fie o pădure tropicală foarte deasă, căci nu putea să străbată cu ochiul covorul verde de la picioarele lui.

Când Sanja îi arătă acum o cărare îngustă, care ducea de partea cealaltă a peretelui de stâncă, spre adâncul de verdeaţă, lui George i se păru că intră într-o casă străină, a cărei stăpână era această fată tânără şi ciudat de frumoasă. El se înclină cam încurcat şi bâlbâi:

— Mă numesc George Farrow. Tatăl meu e căpitanul submarinului. Celălalt domn e doctorul Bertram şi uriaşul e Petre.

Părea că Sanja nici nu auzise celelalte nume. Repetă de mai multe ori numele lui George, apoi zâmbi tânărului şi păşi înaintea lui coborând poteca.

George se întoarse şi văzu pe tatăl său, care tocmai păşea pe creasta zidului. Îi făcu semn cu mâna, apoi urmă cu pasul sprinten pe frumoasa lui conducătoare.

Înainte de a coborî însă, îşi mai plimbă privirea încă odată în jurul său. De jur împrejur se întindea peretele înalt de stâncă, pe care îl trecuse, venind dinspre mare, pe o întindere cam de un kilometru în diametru. În jurul covorului de verdeaţă. Trebuie să fi fost aci un vulcan mare, stins, în al cărui crater se formase în decursul veacurilor, pădurea cea deasă, a cărei coroană se afla la douăzeci de metri dedesubtul crestei peretelui de stâncă.

Cu cât cobora mai jos, cu atât George era mai uimit. Aerul din craterul vulcanului devenea tot mai fierbinte; aici nu exista niciodată vânt, căci şi cea mai năprasnică furtună se lovea de craterul înalt de stâncă.

Toată vegetaţia Indiei creştea aici într-o abundenţă uimitoare, începând de la cele i mal mici ierburi, până la giganţii pădurilor seculare, care se ridicau la o înălţime de douăzeci de metri.

Când isprăvi de coborât cărarea, George văzu că la picioarele peretelui stâncos se întindeau câmpii cultivate cu orez, cari promiteau o recoltă bogată.

Când văzu mirarea tânărului, Sanja zâmbi şi zise:

— Tata a pus să se semene câmpiile astea. Haide, George, vei vedea că ne-am instalat bine aici.

O cărare îngustă şi şerpuită, ducea printr-un răzor des şi lat cam de o sută de metri. Era o lume vegetală, cum nu se mai vede decât în jungla tropicelor şi acum George îşi dete seama că în această sălbăticie trăiau şi fiarele primejdioase ale Indiei.

Sanja confirmă părerile lui George, zicând:

— Această junglă se întinde de jur împrejurul văii. E mult vânat aici, dar şi tigri şi pantere. Aici încep plantaţiile noastre.

Drumul ducea prin păduri dese de banane, apoi veni una de palmieri de cocos, încărcaţi de fructe.

După ce trecură şi această pădure, George văzu înaintea lui nişte case. Erau nişte locuinţe de lemn — bungalow-uri — foarte bine şi frumos lucrate. Până să-şi vie el în fire, Sanja scoase un strigăt puternic.

Îndată ieşiră din toate casele Indienii îmbrăcaţi în alb. Când zăriră pe George, scoaseră nişte exclamaţii de nemulţumire şi câteva mâini se vârâră sub haine, căutând, pe semne, arme ascunse. George fu cât se poate de bucuros că avea pistoalele la brâu şi imediat puse mâinile pe arme.

Un bărbat înalt se apropia de Sanja, care rămăsese lângă George. Pielea lui era aproape albă, trăsăturile regulate, iar părul îi era neted şi lucios. Aruncă o privire întunecată asupra lui George, apoi adresă Sanjei o întrebare pe un ton poruncitor.

Tânăra fată răspunse cu vioiciune, arătând spre George. Abia sfârşi vorba şi Indianul se întoarse spre tânăr. Faţa lui mândră şi întunecată strălucea acum de o bucurie sinceră şi se înclină adânc în faţa tânărului, care răspunse politicos salutului său. Apoi, spre marea lui mirare, Indianul i se adresă într-o foarte bună limbă engleză:

— Domnule, vă mulţumesc pentru salvarea fiicei mele. Prin aceasta mi-aţi făcut un serviciu, a cărui valoare o poate măsura oricine căci Sanja e singurul meu copil. Sunt Prinţul Ghasna.

— George Farrow, se recomandă tânărul — Şi eu sunt bucuros, Prinţe, că am putut să împuşc pantera neagră. Dar, pentru mine, lucrul n-a fost primejdios şi în afară de asta, nu mi-am îndeplinit decât datoria de om.

— Cu toate astea, domnule Farrow, recunoştinţa mea va fi veşnică, zise Ghasna. Ah, dar văd şi alţi domni, fiţi bun şi prezentaţi-mă.

Cel mai flegmatic era Petre, căci Farrow şi doctorul Bertram nu-şi puteau ascunde uimirea. Se minunaseră destul, trecând cu submarinul printr-un drum ca în infern, şi acum nu se aşteptau deloc să găsească în craterul acelui vulcan o aşezare de oameni şi încă de Indieni de rasa cea mai pură.

Când George îi prezentă însă pe prinţ, căpitanul Farrow tresări şi pe faţa lui se ivi o expresie de îngrijorare.

— Da, domnule căpitan, zise Ghasna, cu un zâmbet fin, — şi eu sunt un fugar — ca dumneata. Englezii s-ar bucura foarte mult, dacă mi-ar cunoaşte reşedinţa, căci şi acum se mai tem că într-o bună zi aş putea să iau conducerea întregii Indii. Şi, poate că această frică nu e lipsită de temei. Sunt continuu în legătură cu oamenii mei credincioşi, cari se află împrăştiaţi prin toată

India. De aceea cunosc şi numele d-voastră şi mă bucur să fac cunoştinţă cu un om atât de viteaz. Vă rog, intraţi în casă!

George ardea de dorinţa să întrebe pe tatăl său ce ştie despre prinţ, dar, deoarece Ghasna vorbea atât de bine limba lor, fu nevoit să-şi înfrâneze curiozitatea.

Interiorul marelui bungalow era aranjat cu atâta lux, încât oaspeţilor nu le venea să creadă că se află în craterul vulcanic al unei insule din Pacific. Iar pe urmă când, la un semn al prinţului, servitorii aduseră cele mai alese mâncăruri şi băuturi, ei nu mai ştiau ce să creadă.

Petre, care nu luase loc la masă, stătea îndărătul căpitanului, pentru ca să-l servească el însuşi, clătină şi el din cap. Dar Petre se obişnuise cu toate căci, în călătoriile lui cu submarinul avusese atâtea aventuri şi surprize, încât nimic nu putea să-l nimerească prea mult.

— O să vă povestesc cum am ajuns aici, împreună cu însoţitorii mei, — zise prinţul. Îmi cunoaşteţi numele, domnule căpitan, asta am văzut-o după faţa d-voastră. Prin urmare ştiţi că-n timpul războiului mondial am încercat să intru în legături cu Germania, pentru ca, ajutat de dânsa, să zdrobesc stăpânirea Angliei în India. Din nefericire, planurile mele au fost trădate şi eu am fost nevoit să fug, împreună cu fiica mea şi o mulţime de credincioşi. Am ajuns la ţărmul mării şi acolo am cumpărat o goeletă, al cărei proprietar şi căpitan, care era olandez, se învoi să ne ducă în Sumatra. Mă hotărâsem să aştept acolo, unde aveam o rudă depărtată, sfârşitul războiului. Aveam credinţa că Germania va învinge şi atunci mi-aş fi valorificat pretenţiile mele de stăpânire.

Dar goeleta fu prinsă de o groaznică furtună şi după două zile furăm împinşi în golful de la Sud, în care se află acum submarinul d-voastră, după cum îmi spune fiica mea.

Căpitanul şi câţiva dintre credincioşii mei îşi găsiră moartea, ceilalţi însă ne-am salvat, urcând poteca îngustă din stâncă, pe care aţi urcat-o şi d-voastră şi-am dat de valea aceasta. Am fost nevoiţi s-o disputăm tigrilor şi panterelor, care erau foarte numeroase, dar în cele din urmă am izbutit să ne construim case şi să lucrăm pământul. Oamenii mei cei mai inteligenţi s-au întors înapoi în India; acolo au atras tot mai mulţi partizani pentru ideea mea şi acum suntem foarte numeroşi şi puternici. Aştept numai momentul potrivit ca să pot să declar Englezilor, că puterea lor asupra Indiei e cu desăvârşire pierdută. Aş vrea să evit pe cât se poate orice vărsare de sânge, altfel poporul meu nu va putea niciodată să trăiască în pace.

— Şi... şi niciodată n-aţi fost descoperit, prinţe? întrebă căpitanul.

— În partea de Nord a insulei se află un sat mare, locuit de Papuaşi. La început au încercat să ne atace, dar am aici doi

fachiri cari le-au arătat câteva din minunile lor. De atunci Papuaşii sunt convinşi că suntem toţi nişte vrăjitori grozavi. Nici nu mai îndrăznesc să se apropie cu vreo intenţie rea de vulcanul stins, în al cărui crater, ne-am aşezat. Ba chiar nu spun un cuvânt străinilor, despre prezenţa noastră... Iar oamenii mei, care pleacă pe continent, sau se întorc aici, găsesc într-unşii un sprijin.

— E foarte ciudat, zise Farrow. Ştiu bine câte sforţări au făcut Englezii, ca să vă găsească. Şi acum, mi-a fost dat să vă cunosc, eu, care sunt un fugar, urmărit cu înverşunare de toată lumea.

— Când am auzit de dumneata, am început iar să cred în bunătatea oamenilor. Dacă lumea ar avea mulţi bărbaţi dintr-aceştia, atunci progresul ar fi asigurat. Dar acum povesteşte-mi şi dumneata, cum ai găsit golful acesta. Doar e închis de zidul de corali, de care s-a sfărâmat şi goeleta mea!

— Da, dar noi am venit din partea cealaltă, zise Farrow râzând.

Apoi căpitanul povesti prinţului indian primejdioasa călătorie a submarinului, îi spuse că voiau cu orice preţ să încerce să libereze pe fetele prizoniere, iar la urmă adăugă:

— Acum se pune chestiunea, cum vom ieşi din golf. Bariera naturală de stânci n-aş vrea s-o arunc în aer, în interesul d-voastră, şi atunci voi fi nevoit să luăm drumul înapoi prin tunel. Dacă furtuna cea grozavă din nordul insulei s-a potolit, se poate să izbutim.

— Puteţi părăsi golful, fără să fiţi nevoiţi a mai trece pe drumul acela primejdios, zise Ghasna zâmbind, şi nici nu e nevoie să aruncaţi în aer bariera, căci eu primesc adesea vizita unui vas amic, care ancorează întotdeauna in acest golf. Înţeleg că trebuie să plecaţi numaidecât, dacă vreţi să salvaţi bietele fete. De aceea nu vreau să vă mai reţin, dar m-aş bucura foarte mult dacă mi-aţi face vreodată o vizită mai lungă.

George simţi deodată că cineva îi atinge mâna şi se uită cutremurându-se în ochii negri ai Sanjei.

— George, vei mai veni pe aici? întrebă ea încet.

— Nimic nu mă va opri, răspunse tânărul cu vioiciune, afară doar de moarte.

— Ei, ei, chiar aşa de rău n-o să fie, potoli căpitanul Farrow această izbucnire sentimentală. Vă mulţumesc pentru amabila d-voastră invitaţie, Prinţe. După ce vom fi dus planul nostru la bun sfârşit, mă voi întoarce cu plăcere. Pot să-l aduc şi pe George?

Căpitanul se gândi în sinea lui că izbucnirea spontană a lui George, care semăna destul de bine a declaraţie de dragoste, îl va fi impresionat rău pe prinţ. Cu atât mai mare îi fu mirarea, când Ghasna făcu un semn prietenesc lui George, care se roşise ca focul şi-i zise:

— Domnule George, să te ţii de cuvânt şi să nu te abaţi de la intenţiile dumitale. Te rog eu. Fiica mea, Sanja, ar fi neconsolată, dacă n-ar revedea pe salvatorul ei.

— Bine înţeles că voi veni, Prinţe, zise George în culmea bucuriei.

O căută pe Sanja, dar tânăra fată părăsise odaia.

— Veniţi, domnilor, zise prinţul, — vă voi conduce până la golf şi voi porunci să vi se deschidă trecerea. Submarinul d-voastră mă interesează, domnule căpitan.

— Când mă voi întoarce trebuie să faceţi şi d-voastră câteva călătorii cu el, Prinţe, — zise Farrow.

— Primesc cu mare plăcere.

Ghasna prelua acum conducerea. În zadar se întorcea George după Sanja, ba chiar rămase puţin în urma convoiului. Se afla acum la fâşia de junglă şi George vru să ajungă din urmă pe ceilalţi, când auzi un foşnet alături de el. De după un tufiş înalt de bananieri se arătă silueta zveltă a Sanjei.

Tânăra fată alergă spre George, căruia deodată începu să-i bată inima cu putere, şi-i dete un pumnal minunat, cu mânerul de pietre preţioase.

— George, ia pumnalul acesta, poartă-l drept amintire de la mine, şi vino în curând!

Până să bolborosească George, câteva cuvinte de mulţumire, Sanja îl salută, zâmbind radios, şi în clipa următoare dispăru iar.

George se uită după ea lung de tot. Deodată auzi un şuierat puternic. Petre îi observase lipsa. George strigă repede:

— Sanja, mă întorc, — auzi un râs în apropiere, apoi se repezi pe potecă, prin pădurea deasă a junglei.

La peretele de stâncă ajunse din urmă pe Petre. Credinciosul servitor îl privi întrebător, dar nu zise nimic. Dar, când văzu pumnalul acela minunat, pe care George îl mai ţinea în mână, ridică din sprâncene, făcu o mutră şireată şi zise:

— George, eu n-aş lăsa pe prinţ să vadă pumnalul.

O clipă se gândi şi George să ascundă acest dar preţios, apoi clătină din cap, vârî pumnalul, care se afla într-o teacă tot atât de preţioasă, la brâu, alături de pistolul din dreapta şi zise:

— Petre, tu nu înţelegi. Pumnalul mi l-a dăruit Sanja şi eu n-am făcut nici un rău că l-am luat. Prinţul Ghasna n-are decât să-l vadă.

Zicând acestea, trecu în fugă prin faţa lui Petre şi urcă sprinten poteca îngustă din stâncă.

IV
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

 urcaseră împreună cu prinţul care mergea înainte, cam a patra parte în cărare. George se afla acum cam la zece metri îndărătul lor, când se opri şi se uita înapoi, spre junglă.

Deodată simţi dorinţa s-o mai vadă odată pe Sanja ivindu-se printre copaci şi făcându-i semn cu mâna. Peste câteva secunde, Petre îl ajunse din urmă, aruncă lui George o privire, pe jumătate mirată, pe jumătate şireată şi îşi făcu loc de trecu înainte.

— George, nu uita, că vrem să plecăm, zise Petre.

— Nu, nu, Petre, viu numaidecât, făcu George nerăbdător.

I se păru că văzuse o mişcare uşoară în junglă şi se aplecă puţin înainte, ca să observe mai bine tufişul des, ale cărui crengi tremurau încet

Niciodată nu bătea vântul în craterul acesta adăpostit, aşadar numai o fiinţă vie putea să mişte crengile tufişului

Dar de ce nu se arăta Sanja? Oare se sfiia, pentru că Petre se mai vedea pe drum?

George îşi ridică privirea. Prinţul, doctorul Bertram şi tatăl său mergeau acum unul în urma celuilalt şi discutau cu aprindere. Păreau atât de adânciţi în conversaţie, încât nici nu se gândeau, să se uite în jos. Petre se depărtase şi el cam de cincisprezece metri; cu siguranţă că nu se va întoarce nici dânsul.

George se uită iarăşi în jos. Dar acu na, tufişul cel mare, ale cărui crengi se mişcaseră, era liniştit de tot. George se uită câtva timp spre tufiş şi fu uşor decepţionat, crezând că Sanja n-a cutezat să se arate, când văzu o mişcare uşoară in alt tufiş, chiar la capătul potecii din stâncă.

Plin de bucurie alergă câţiva paşi înapoi şi o chemă pe Sanja încet pe nume. Aşa dar ea îl urmase, ca să-şi mai ia odată rămas bun de la el.

George se gândi la început să coboare iarăşi poteca, dar îşi zise că va întârzia prea mult, deoarece, cu toate că era foarte sprinten, tot nu putea să alerge cu cine ştie ce iuţeală pe poteca aceea îngustă, de piatră.

Până la tufişul care se mişca încet, mai erau cam douăzeci şi cinci de paşi, i-ar fi trebuit prea mult timp, dacă ar fi coborât încă odată această distanţă.

Crengile se mişcau acum mai tare şi George strigă încă odată:

— Sanja, Sanja!

Şi atunci se arătă... Dar nu Indiana frumoasă, pe care o aştepta, ci — o fiară neagră şi gigantică, cu siguranţă femela Panterei, pe care o împuşcase George.

Suflând pe nări, fiara se repezi pe potecă, urcând spre George. Peste câteva clipe îl va ajunge şi atunci el va fi pierdut, căci numai cu o lovitură de labă fiara l-ar fi doborât, l-ar fi aruncat

pe potecă, ar fi sărit după ce şi l-ar fi sfâşiat în vale. Uluiala lui George ţinu o singură clipă, apoi îşi smulse pistolul de la brâu, şi trase asupra fiarei, care era acum numai la câţiva metri. Deşi n-o împuşcase mortal, George nimerise atât de bine, încât pantera se ridică în două picioare, urlă şi lunecă de pe potecă.

George se întoarse imediat şi sări cât putu de repede pe potecă în sus. Văzu pe Petre, care străbătuse jumătate din drumul în serpentină, întorcându-se şi alergând spre dânsul. Dar în acelaşi timp auzi iarăşi urletul înfuriat al panterei, se întoarse ca fulgerul, uitându-se înapoi şi văzu fiara cea neagră urcând iar poteca.

George îşi dete seama că nu va putea scăpa cu fuga de această fiară atât de sprintenă şi mlădioasă; de aceea se opri, ochi în grabă şi mai trimise două gloanţe grozavului urmăritor.

Pantera răspunse iarăşi cu un urlet sălbatec, în care acum se amesteca însă şi durerea. Făcu iar o săritură grozavă, îşi pierdu din nou echilibrul şi alunecă de pe potecă in jos.

Uşurat, George se întoarse şi alergă, urcând iar poteca. Când trecu de cotitura serpentinei, văzu pe Petre lângă dânsul.

— Repede. Petre, îl îndemnă George, te pomeneşti că fiară mai vine odată după noi.

— Se prea poate, zise uriaşul liniştit, — dar acum n-o să ne mai ajungă. Nu-i aşa că nu te-ai aşteptat la pantera asta neagră?

George se bucură că Petre se întoarse şi urca iarăşi poteca. În felul acesta, Petre nu putea să-l vadă cum se roşise. Nici nu răspunse, ci alergă şi el în urma uriaşului, după ce se convinse, aruncându-şi privirea pe cărarea ce şerpuia sub el, că pantera nu apăruse încă.

Căpitanul Farrow, Bertram şi prinţul Ghasna care se aflau pe partea cea mai înaltă a serpentinei, priveau acum în jos şi Farrow strigă:

— Ai nimerit-o bine, George? Altfel prinţul o să aibă neplăceri la întoarcere.

— Cât despre asta puteţi fi pe pace, zise prinţul râzând; sunt bine înarmat şi pot să mă măsor cu orice tigru sau panteră.

Zicând acestea, prinţul îşi desfăcu haina largă şi lungă şi Farrow văzu două pistoale mari, automate, pe cari Ghasna le purta la brâu.

— Haide, George, strigă Farrow liniştit, — plecăm cât mai repede.

Petre făcea acum nişte paşi atât de gigantici încât George abia se putea ţine după el. De aceea nici nu se mai uita în vale, să vadă dacă pantera rănită mai vine după ei, ci alerga mereu, tot mai grăbit.

Când ajunse pe creasta zidului de stâncă, se mai uită odată îndărăt, dar nu văzu nimic. Atunci merse mai departe, în urma lui Petre, care dispăru, pe potecă, de partea cealaltă a crestei.

Cei zece metri de drum drept îi parcurse din câteva sărituri şi văzu în vale golful, în care se afla submarinul.

Vru să-l ajungă pe Petre, care i-o luase înainte cu o bună bucată şi de aceea iuţi pasul. Deodată însă îi trecu prin minte un gând, care-l făcu să se oprească.

Tatăl lui spusese că pantera rănită ar putea să primejduiască întoarcerea prinţului. Dar Ghasna era bine înarmat, deci în stare să se ia la lupta cu o astfel de fiara.

Dar George se gândea acuma la draga lui Sanja. Daca se apropia de potecă, atrasă, poate, de zgomotul împuşcăturilor, sau poate cu gândul să-şi întâmpine tatăl la întoarcere, — trebuia neapărat să cadă în ghearele bestiei.

— George, pe unde ai rămas? întrebă Petre, care trecuse de prima cotitură a potecii — ce şi de partea aceasta cobora într-o serpentină dublă, — şi se afla acum dedesubtul lui George.

— Petre, trebuie să mă mai întorc odată, izbucni George turburat. Dacă Sanja se apropie de stânci, e în cea mai mare primejdie. Trebuie negreşit să dobor pantera.

— Ei drăcie, dar ştii că bine spui, zise Petre. Aşteaptă-mă, George, viu şi eu. Să dau numai de veste căpitanului, care se află jos.

George nu-l aşteptă pe credinciosul Petre, care fusese în tot timpul copilăriei spiritul său protector. Se întoarse repede şi urcă iar poteca cât putu mai grabnic. Frica şi grija de viaţa tinerei Indiene îi da aripi la picioare.

Nici nu se gândea că ar putea fi şi el în pericol. El nu cunoştea încă rezistenţa panterei negre şi nici setea de răzbunare a acestor fiare şi în cazul acesta fiara turbase nu numai din pricina rănilor primite, ci şi din dorinţa de a-şi urma tovarăşul, care nu se mai întoarse. Poate că fiara presimţea — instinctiv — că George pricinuise moartea tovarăşului ei, de vreme ce o rănise şi pe dânsa.

George mai avea vreo cinci metri până Ia marginea zidului de stâncă, când sări înapoi îngrozit, căci la această mică distanţă se ivi capul sângerând al panterei negre.

Fiara fu şi ea surprinsă în clipa dintâi, dar îndată se repezi, suflând greu, spre adversar. Cinci metri, şi încă pe un drum în pantă înseamnă pentru o panteră numai o săritură.

George îşi smulse revolverul de la brâu, dar, când ridică braţul, fiara cea neagră se afla în faţa lui. George slobozi un glonţ în gura panterei, apoi se trase instinctiv înapoi, ca să se ferească de lovitura labelor puternice. Prin această mişcare fulgerătoare, căderea fiarei îl atinse numai, dar fu destul ca să-l arunce de pe poteca cea îngustă, în adâncime.

George era un înotător excelent; ca atare, făcuse exerciţii pasionate de sărituri; fără aceste exerciţii ar fi fost greu rănit,

sau chiar ucis de căderea lui bruscă în apă, de la o astfel de înălţime.

În cădere îşi vârî întâi pistolul în toc, apoi întinse braţele înainte şi făcu o săritură straşnică, ajungând tocmai lângă submarin, de pe puntea căruia Jan Brike şi ceilalţi marinari văzuseră cu groază înfiorătoarea aventură a „elevului de submarin" cum îl numeau ei pe fiul iubitului lor căpitan.

Dar ceea ce nu observă el, văzură spectatorii îngroziţi: pantera neagră, rănită de ultimul glonte al lui George şi împleticindu-se din pricină că nu atinsese decât hainele lui George, atunci când se repezise cu labele asupra lui, îşi pierduse şi ea echilibrul. Cu un urlet înăbuşit, căută să sară înapoi, dar era prea târziu. În clipa următoare, trupul enorm şi negru zbură prin aer şi căzu clipocind în apă, chiar în apropiere de George.

Când se ridică la suprafaţă, George auzi strigătele de alarmă ale spectatorilor, care stăteau împietriţi de groază, fără să-i poată da vreun ajutor. George se întoarse repede şi văzu chiar în spatele lui pantera neagră, care, mulţumită blănii groase, nu prea suferise de pe urma căderii de la o înălţime atât de mare. Părea puţin cam zăpăcită, dar când zări chiar în faţă pe adversarul ei atât de înverşunat, înotă spre el, urlând răguşit. Se ştie că felinele sălbatece înoată foarte bine. George ştia asta şi mai ştia că are de dus o luptă foarte grea, dacă tatăl său şi oamenii lui nu-i vor veni în ajutor. Dar marinarii nu aveau arme pe punte şi chiar dacă unul din ei dispăru cu iuţeala fulgerului la comanda lui Brike, se putea ca să fie prea târziu, până să se întoarcă cu o armă.

Puşca lui George se afla în barca cea mică de aluminium, lângă peretele de stâncă, unde o lăsase, când urca poteca.

George se gândi cu iuţeala fulgerului care armă ar fi mai potrivită pentru pantera neagră. Ar fi fost prea neîndemânatec să tragă cu pistolul în apă şi nici n-ar fi putut trage bine, deoarece n-avea când să ochească.

Atunci îşi aduse aminte de exerciţiile pe cari le făcuse în apă, împreună cu Petre, înainte de a găsi sticla plutitoare. Imediat duse mâna la brâu şi apucă minunatul pumnal, pe care i-l dăruise Sanja.

Când simţi arma în mână, George fu copleşit de o linişte binefăcătoare şi de o atât de mare siguranţă că va învinge, încât zâmbi.

„Sanja"... murmură el încet, apoi — se repezi să întâmpine pantera neagră, care se apropiase până la o distanţă de doi metri.

Fiara nu se aşteptase la acest atac brusc, căci şovăi o clipă, înainte de a ridica laba, ca să-l izbească.

Dar acest scurt interval de timp fu suficient, pentru ca George să se ferească în lături, Înfricoşătoarea labă vâjâi în apă chiar

alături de capul lui, aşa încât marinarii scoaseră nişte strigăte de spaimă, deoarece crezură că George fusese lovit.

Dar acesta urma indicaţiile, pe cari i le dăduse Petre. Se apropia şi mai mult de trupul panterei, ridică mâna dreaptă, în care ţinea pumnalul şi, cu iuţeala fulgerului vâri lama ascuţită între omoplaţii fiarei.

Apoi smulse arma din rană şi se lăsă repede la fund. În acest fel nu mai auzi horcăitul bestiei şi strigătele de bucurie ale spectatorilor, înotă câţiva metri sub apă, se ridică apoi la suprafaţă şi, înainte de a ajunge deasupra apei, se întoarse repede.

După puternica lovitură de pumnal, pantera se învârti odată în apă. Toţi credeau că de astă dată a fost rănită mortal, dar gigantica felină avea şapte vieţi.

Înmărmuriţi de groază, marinarii văzură că pantera se întoarse şi înota din nou. Ochii ei verzi şi plini de cruzime cercetau cu atenţie suprafaţa apei. Se părea că fiara ştia foarte bine că adversarul ei trebuia să iasă la suprafaţă.

Şi aşa şi era. Când George ajunse deasupra apei, pantera neagră îl şi zărise în apa limpede şi acum se repezi spre el.

Dar şi George deschise ochii, vedea cam nelămurit prin apă trupul negru al grozavului vrăjmaş şi se lăsă iarăşi la fund. Fiara se repezi cu toată puterea în urma lui, dar distanţa era acum prea mare.

George se hotărî să sfârşească lupta imediat. N-ar mai fi putut să rămână mult timp sub apă şi de câte ori venea la suprafaţă, avea de înfruntat câte un atac al panterei. De aceea, de cum simţi prin apă loviturile de labă ale fiarei, se ridică la suprafaţă.

Pantera nu putea să-l vadă bine, deoarece acuma, apa era tulburată de propriile ei mişcări, dar George zări foarte bine trupul cel negru al fiarei, chiar înainte de a ajunge deasupra apei.

George îşi calculase de minune mişcările, căci se ridică la suprafaţă chiar alături de fiară, în partea stângă a acesteia. Înainte ca pantera să-şi dea seama de apropierea lui, George ridică pentru a doua oară pumnalul. De astă dată putea să ţintească mai bine şi să lovească mai cu putere. Pumnalul se împlântă în blana neagră a grozavului vrăjmaş, până în plasele, apoi, dintr-o săritură, George se depărta de fiară.

În clipa următoare, pantera lovi apa, de o făcu numai spumă, timp de câteva secunde nu se mai văzu nimic, apoi valurile se potoliră încetul cu încetul.

Trupul enorm plutea liniştit deasupra apei şi George, care înota spre submarin, fu primit de marinari cu formidabile strigăte de „ura". Când se sui pe puntea submarinului, simţi că

picioarele îi tremură uşor. Lupta primejdioasă pe care o dusese, era cam prea obositoare pentru o fiinţă atât de tânără.

Apoi văzu colo lângă peretele de stâncă pe prinţ, care îi făcea semne de bucurie. George ridică pumnalul şi strigă:

— Prinţe Ghasna, spuneţi Sanjei că pumnalul ei mi-a adus victoria. Voi reveni în curând!

V
LUPTA CU PIRAŢII

CĂPITANUL FARROW sosi în barca uşoară de aluminium şi, când se sui pe puntea submarinului, strânse cu putere mâna lui George.

— A fost o aventură urâtă băiatule, zise el mişcat. Sunt fericit că ai ieşit atât de bine dintr-unsa. Prinţul îţi trimite multe salutări şi te roagă să nu uiţi să te întorci pe aici.

Zicând acestea, Farrow măsură pe George cu o privire îngrijorată şi mirându-se oarecum. Dar George nu băgă de seamă, ci strigă:

— Tată, acum mi-aduc aminte că prinţul voia să ne arate drumul ce duce prin zidul de stâncă, care închide golful! Va trebui oare să aruncăm stâncile în aer?

— Nu, băiatule, poarta, ca să-i zic aşa, se află exact la mijlocul barierei. Prinţul Ghasna ne-o va deschide imediat. În peretele de stâncă se află un tunel, care duce până la acest recif şi din interiorul tunelului se poate da la o parte o mare bucata de stâncă. Oamenii prinţului, care sunt foarte îndemânatici, au construit această barieră minunată. În felul acesta, nici un vas care nu ştie secretul, nu va putea intra în golf.

În timp ce Petre transporta cea de a doua panteră într-o barcă şi cu ajutorul marinarilor, o ridică pe puntea submarinului, George observa cu încordare reciful de stâncă, care închidea golful.

Deodată văzu că o mare parte din perete se da într-o parte. Era ca o poartă mare, care se deschidea printr-un dispozitiv ingenios.

Petre ridicase şi barca pe punte şi Farrow dete un ordin, în urma căruia motoarele submarinului începură să lucreze. Deocamdată puteau să plutească deasupra apei şi aveau destul timp să jupoaie pantera şi să ducă barca la locul ei. Jan Brike îşi acoperi tunul, deoarece nu aveau nevoie de el.

Când submarinul trecu prin spărtura din stâncă, prinţul Ghasna se arătă dintr-o crăpătură a stâncii şi le făcu semn cu mâna. Farrow, Bertram şi George răspunseră, depărtându-se tot mai mult, până ce prinţul li se păru mic de tot. Apoi Farrow îşi trimise băiatul în cabină, ca să-şi schimbe imediat hainele.

George se grăbi cât putu, dar când vru să se întoarcă în turn, găsi jos pe toţi marinarii. Petre duse în sala echipajului cele două piei de panteră, ca să le prepare pentru tăbăcit.

— Se zăresc nişte vapoare George şi am fost nevoiţi să ne scufundăm numaidecât. Acum navigam spre Vest, în jurul insulei; acolo avem un canal foarte bun.

— Mai e furtună? întrebă George.

— Nu, marea e încă agitată, dar furtuna s-a potolit tot atât de brusc după cum a şi venit. Ei, acum avem toate speranţele să prindem pe bandiţi. Desigur că e vorba numai de o mică goeletă şi pe furtuna asta au trebuit să oprească, dacă n-or fi fost nevoiţi să caute adăpost în vreun port.

— Să sperăm că-i vom zări încă înainte de a se întuneca, zise George. Se prea poate să fi eşuat pe undeva şi noi să trecem noaptea pe lângă ei fără să-i vedem.

— Hm, asta ar trebui s-o spui căpitanului, — îl sfătui Petre. E drept, în cazul acesta, de cum s-o întuneca, ar trebui să stopăm, sau să navigam de-a lungul ţărmului de Sud al mării Sundei. Numai acolo trebuie să fi fost împinşi de furtună.

— Da, mă duc să-i spun tatei imediat, zise George şi alergă grabnic spre cabina de comandă. Când izbucni, arătând temerile sale, Farrow îi răspunse liniştit:

— M-am gândit eu la toate astea, dragă George. Când s-o înnopta, vom naviga foarte aproape de ţărm. Dacă cerul va fi înnorat, ne vom servi de reflectoare. Din fericire, cunosc foarte bine coasta deci nu trebuie să mă tem de stânci şi recifuri.

George rugă pe tatăl său să-l lase să privească prin periscop, cea ce Farrow îi încuviinţă cu plăcere. George văzu un canal destul de larg, în care valurile mici dar destul de înalte băteau în submarin. Două vapoare şi o goeletă mică se aflau în faţa submarinului şi se îndreptau şi ele spre Marea Sundei. Se vede că din pricina furtunii fuseseră împinse în canalul dintre insule, sau poate că au intrat de bunăvoie în acest canal, ca să caute adăpost de furia taifunului.

— Tată, uite colo o goeletă, o fi aceea pe care o căutăm noi?

— Nu, băiatule, goeletă asta, o cunosc prea bine. E condusă de un compatriot de al nostru, Heinz Salten. Când vapoarele se vor depărta îndeajuns, ne vom ridica la suprafaţă şi voi vorbi cu căpitanul, să fie şi el atent la vasul bandiţilor.

— Tată, trebuie să ne fi descoperit, strigă George. La pupă văd un bărbat foarte înalt şi lat în spate, care se uită încoace cu binoclul.

— Da, asta e cu putinţă, aprobă Farrow. Prietenul Salten ştie că noi ne aflăm mai totdeauna în apele acestea. Trebuie să fi zărit periscopul. La ce depărtare sunt vapoarele?

— Ah, goeletă merge mai încet. Distanţa între ea şi cele două vapoare s-a mărit foarte mult. Dar tot ar putea să se mai vadă,

dacă ne ridicăm la suprafaţă.

— Atunci trebuie să aşteptăm. Ne-am apropiat mult de goeletă?

— Cred că suntem la o sută de metri.

— Atunci trebuie să mă uit prin periscop, George, trebuie să regulez mersul submarinului.

Farrow se apropia de periscop şi imediat dădu comanda să încetinească mersul. După câteva minute porunci să cârmească la stânga şi zise lui George:

— Salten intră într-un golf mare pe partea stângă a canalului. Acolo avem marea liniştită şi putem să stăm frumos unul lângă altul. Nici vapoarele nu ne mai pot vedea de acolo.

Mai trecură zece minute şi Farrow dădu ordin de ridicare la suprafaţă. George se urcă cu tatăl său în turn şi, când se uită afară, văzu chiar în faţa lor, goeleta care înainta legănându-se încet pe valuri.

Farrow cârmi chiar alături de ea, apoi porunci să stopeze. Sus pe scara goeletei apăru o siluetă gigantică, cu faţa arsă de soare şi ochii albaştri-deschis, plini de bunătate.

— Bună ziua, Farrow, strigă uriaşul plin de bucurie, — bine că te mai văd câteodată. Cum o mai duci?

— Mulţumesc, foarte bine, dragă Salten. Trebuie să mai stăm de vorbă, ca altădată. Asta e fiul meu, pe care l-am adus din Cuxhaven; mai bine zis, l-am găsit în sfârşit în Oceanul Îngheţat, pe un narval. Din pricina furtunii fusese împins până acolo, împreună cu Petre.

— Ei drace! dacă nu e o glumă, băiatul tău a trecut prin o mulţime de aventuri. Îmi pare bine, tinere, să-ţi fac cunoştinţa.

George răspunse politicos la salut. Pe urmă Farrow urmă:

— Salten, am prins o sticlă plutitoare. Patru fete tinere au fost răpite la Sidney şi se află pe un vas care se îndreaptă spre Vest. Nu cred să se fi depărtat prea mult.

Farrow povesti pe scurt prietenului său cum fusese găsită sticla şi-i citi scrisoarea fetei.

— Aha, desigur că le duc la Singapore, mormăi Salten, după ce trase o înjurătură la adresa bandiţilor. Să ştii că viu şi eu, dragă Farrow, bandiţii n-or să ne scape. Trebuie să fie o goeletă mică şi deci, nu poate să ne fi luat cu mult înainte. Vasul meu merge bine, chiar dacă nu se poate măsura cu submarinul tău. Haide, să plecăm imediat! E mai bine ca tu să rămâi mereu în urma mea, doar n-avem nevoie să cercetăm decât partea de Sud a Mării Sundei.

— Nici nu mai am nevoie să mă scufund, zise Farrow. — căci cele două vapoare, care se află înaintea noastră, vor căuta să meargă pe linia de navigaţie obişnuită. Cum o să fie la noapte?

Salten se uită la cer şi zise hotărât:

— O să avem lumină de lună, asta e foarte bine. Aşadar haidem, dragă Farrow! Îmi cam închipui eu cine trebuie să fie. Dacă dau de goeletă căpitanului Brook, o percheziţionez.

— Ah, despre acest Brook am auzit şi eu vorbindu-se, în mod foarte defavorabil. El e capabil de o faptă atât de ruşinoasă. Să sperăm că vom avea noroc.

Submarinul se depărta încet de goeletă. Ambele vase întoarseră şi navigară cu viteză dea lungul canalului înspre Marea Sundei.

Farrow avusese dreptate. Cele două vapoare, de care nu voia să fie văzut, se îndreptau, cu toată viteza, spre linia obişnuită de navigaţie, depărtându-se de recifurile primejdioase ale insulelor.

Salten şi Farrow însă, cunoşteau foarte bine coasta şi ei îşi puteau permite să plutească pe lângă insule.

Prin binoclurile lor minunate puteau să mai vadă şi acum norii de fum ai fiecărui vapor, pe drumul obişnuit. Salten îşi zise că va recunoaşte goeleta căpitanului Brook după aceşti nori de fum, căci Brook nu avea motor Diesel, ca vasele moderne, ci se servea încă de un cazan cu aburi, vechi.

Cele două vase goneau de-a lungul coastei primejdioase, lăsând in urma lor o dâră de spumă. Mulţumită cunoştinţei lor exacte despre aceste ape, nu riscară să eşueze pe vreun recif, căci colţurile de stâncă cele mai primejdioase erau acum acoperite de valuri aşa fel încât nu erau de recunoscut.

Dar ceasurile treceau şi vasul căpitanului Brook nu se zărea. Nu văzură nici vreo altă goeletă, care să li se pară suspectă.

De multe ori vedeau nori de fum pe drumul de navigaţie şi Farrow alerga cu submarinul lui până in apropierea acestora, se scufunda şi observa vasul, atunci când norii de fum nu trădau prezenţa vreunui vapor uriaş, care venea din Australia.

Dar de fiecare dată erau vapoare de ale liniilor de navigaţie cunoscute, care excludeau de la început orice bănuială. Când se însera, cele două vase amice îşi micşorară viteza.

George era deznădăjduit. Crezuse cu siguranţă, că vor ajunge din urmă goeletă, dar acuma perspectiva de a o găsi scăzuse.

Luna răsări în curând şi împrăştia pe mare lumina ei blândă, aşa încât coastele insulelor se putea recunoaşte destul de bine. Dar acum era mai greu să supraveghezi linia de navigaţie, ce se afla la o mare distanţă şi Farrow se hotărî să se apropie de ea. Salten, trebuia să-i facă semn, printr-o rachetă luminoasă, dacă va descoperi goeletă suspectă.

— Tată, n-ar fi mai bine să ne îndreptăm cu toată viteza spre Singapore şi să ne punem la pândă în faţa portului? întrebă George. În acest caz goeletă nu ne va scăpa.

— Dacă nu va ancora în alt port, zise Farrow. În afară de asta, pe teritoriul portului Singapore nu pot să întreprind nimic împotriva lui, fără să mă expun eu însumi. Dacă n-o vom găsi

până mâine dimineaţă, Salten va trebui s-o ia înainte, cu toată viteza, şi să dea de ştire autorităţilor engleze; în acest caz, orice vas suspect va fi cercetat cu amănunţime. Aşadar, în orice caz, fetele vor fi salvate. Desigur că şi mie mi-ar fi mai plăcut să putem elibera noi singuri pe bietele fete. Atunci cel puţin am şti sigur că au scăpat de o soartă îngrozitoare. Să nu pierdem nădejdea.

Dar timpul trecea mereu şi nici Farrow nu zări vreun vas suspect, nici Salten nu trimise semnalul luminos.

Trecură iarăşi două ceasuri, când deodată, dinspre coastă, se ivi o goeletă mică. Imediat Farrow ordonă tunarului Jan Brike să stea de veghe la turn căci se gândea că un vas, care făcea comerţ de fete e şi bine înarmat.

Dar când se apropia goeleta, Farrow văzu că e a prietenului său Salten. Stopa numaidecât şi aşteptă goeleta, care se apropia încet.

— Farrow, n-am vrut să lansez o rachetă luminoasă, ca să nu atrag atenţia asupra mea, în mod inutil. Mi se pare că o să punem mâna pe bandiţi. La stânga noastră, pe un recif plan, se află o mică goeleta. Nici n-am vrut să mă apropii, ci am venit direct încoace. Cred că e mai bine să pornim împreună. Eu o să-i întreb dacă au nevoie de ajutor. Între timp, tu poţi să fii pe aproape şi, la nevoie să-i prinzi cu cangea.

— Bine, Salten, aşa să facem, aprobă Farrow.

Goeleta se întoarse iarăşi şi porni încet spre coastă. Farrow făcu un mic înconjur. Se gândea că goeleta prietenului său va fi descoperită mai curând şi bandiţii o vor ţine sub observaţie şi nici nu vor băga de seamă când se va apropia Farrow din partea opusă, cu submarinul.

Echipajul se înarma cu revolvere, şi bastoane de cauciuc. Acestea erau destinate să intre mai întâi în acţiune, în caz de luptă, căci Farrow dorea să evite pe cât posibil, să atragă atenţia vapoarelor ce s-ar afla prin apropiere şi de aceea n-ar fi vrut să se servească de revolvere.

Pentru ca să recâştige timpul pierdut cu ocolul, submarinul porni cu mare viteză; apoi, când începu să se zărească coasta, Farrow încetini mersul, coti la stânga, şi merse de-a lungul coastei.

În curând zări şi mica goeletă, care se afla pe recif. Lăsă elicea să meargă atât de încet, încât abia de mai putea cârmi submarinul; dar nu trebuia să se apropie prea mult de goeletă, ca să nu atragă atenţia sentinelei.

Acum se arătă şi vasul lui Salten şi căpitanul chemă cu glas tare goeleta eşuată. Farrow se folosi de ocazie, pentru ca să se apropie cât mai mult de vasul suspect. El cunoştea foarte bine reciful, pe care eşuase goeletă, de aceea merse aproape de

marginea de Sud, deoarece acolo stânca era foarte abruptă şi submarinul avea destulă adâncime de apă.

În felul acesta Farrow putea să stopeze chiar lângă prora goeletei. Marinarii săi, în frunte cu Petre, se pregăteau să se caţere sus. Lanţurile ancorei atârnau în jos, aşa încât era uşor să le apuce. Pentru un marinar nu era lucru greu să se urce pe vasul eşuat.

Vocea vibratoare a lui Salten răsună iar deasupra apei. Acesta se apropiase până ia vreo douăzeci de metri de goeletă. Acum trebuia să manevreze cu multă îndemânare, pentru ca, mânat de valuri, să nu fie izbit de vasul străin.

— Ce s-a întâmplat? urlă un glas răguşit de pe puntea goeletei.

— Aveţi nevoie de ajutor? Întrebă Salten — să vă trag de pe recif?

După o pauză scurtă, omul de pe goeletă strigă:

— Mă duc să întreb pe căpitan, mi se pare că nu-i place să fie ajutat.

— Bine, dar grăbeşte-te, strigă Salten, — n-aş vrea să-mi primejduiesc vasul fără nici un folos.

Cei de pe submarin auziră lămurit paşii greoi ai marinarului de sentinelă, răsunând câtva timp pe punte, apoi coborând o scară, în interiorul goeletei.

— Înainte! şopti căpitanul Farrow, — acum puntea e liberă. Repede, sus!

Petre fu cel dintâi care sări la balustrada goeletei străine. Poate că era o mare îndrăzneală, deoarece nu se stabilise încă dacă acest vas eşuat avea în adevăr pe bord fetele răpite.

Se putea să fie vorba şi de un englez, care ar fi avut dreptul să aresteze pe aceşti musafiri nepoftiţi. Ce plăcere i-ar face să câştige premiul, pe care guvernul englez îl pusese pe capul căpitanului Farrow!

Dar marinarii nu se gândeau la una ca asta; nici George, care sărise imediat după Petre pe puntea goeletei, nu se gândea decât la sărmanele fete răpite.

Luna lumina bine puntea şi îndrăzneţii aventurieri puteau să vadă lămurit deschizătura, care ducea în interiorul goeletei. Pe de lături, aproape de balustradă, se aflau suluri de odgoane şi la comanda lui Farrow, marinarii se strecurară pe nesimţite şi se ascunseră pe după ele.

Trecură câteva minute, apoi, în interiorul goeletei răsună un glas tunător, care se apropia tot mai mult. Pe scară se auziră paşi grăbiţi, o namilă de om apăru şi se repezi la pupa goeletei, fără să întoarcă capul. După el veni un ai doilea bărbat, care fu tot atât de grăbit încât nu avu vreme să se întoarcă.

— Ce s-a întâmplat? urlă namila spre Salten, — ce vrei de la mine?

Vorbise englezeşte şi Salten îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Ah, căpitanul Brook, asta e o revedere neaşteptată. Voiam să dau o mână de ajutor unui vas eşuat, dar n-am crezut să au primit atât de puţin amabil.

— Bine, dar când eşti trezit din somnul cel mai bun, strigă Brook, cu vocea ceva mai potolită, dar încă destul de mânios. În furia lui părea să se amestece oarecare îngrijorare. Îţi mulţumesc, căpitane Salten, scap eu de aici, de îndată ce vine fluxul. Socotesc că marea e încă prea agitată; dacă m-ai trage acum de pe recif, te-ai primejdui şi dumneata.

— Dar asta e o nimica toată, căpitane Brook; oamenii mei or să-ţi arunce un odgon. E cât se poate de uşor să te trag de acolo. Pe urmă putem să pornim împreună spre Singapore.

— Nu, zău, îţi mulţumesc, vreau să aştept fluxul, altfel mi se strică tălpoaie vasului. N-am vrea să te reţin. De altfel, eu plec spre Răsărit, acuma viu chiar de la Singapore.

— Da? strigă Salten mirat, — credeam că veniţi din Australia.

— Ce... Ce? Din Australia? bâlbâi Brook, — de unde ai mai scos-o? Cine ţi-a mai făcut şotia asta? Viu de la Singapore, ai înţeles căpitane Salten? Cine ţi-a mai...

— Înainte, băieţi, şopti căpitanul Farrow. Trebuie să pătrundem în goeleta. Brook minte, se vede bine.

Petre lunecă spre deschizătură, George după el. Tânărul fiu al căpitanului găsise sticla plutitoare, de aceea se simţea dator să contribuie primul la salvarea sărmanelor fete.

Era o mare îndrăzneală să te cobori pe scăricică, în întunericul necunoscut.

Dacă fetele răpite se aflau în adevăr pe bord, echipajul se va apăra cu îndârjire, căci englezii ar face scurtă socoteală cu dânşii.

Din depărtare se auzea un râs zgomotos. Se vede că echipajul chefuia, ca să uite spaima ce le-o produsese eşuarea goeletei.

Îndrăzneţii aventurieri se opriră în josul scării. Afară de căpitanul Farrow, George şi Petre, veniseră încă cinci marinari.

Farrow aprinse lampa de buzunar. Se aflau într-un gang îngust, în care răspundeau mai multe uşi. Sala cea mare a echipajului părea să fie spre pupa, căci de acolo se auzea zgomotul chefliilor.

— Trebuie să aflăm unde au ascuns fetele, şopti căpitanul, — poate că Ie putem salva, fără să fim observaţi. Asta ar fi cea mai frumoasă farsă, pe care am putea-o face căpitanului Brook. Atenţie, puneţi-vă în gardă!

Farrow stinse lampa cu iuţeala fulgerului, căci clanţa unei uşi fusese apăsată cu putere. Marinarii se pitiră după scară, cât ai clipi din ochi. Acolo se afla un spaţiu, în care fuseseră îngrămădite frânghii şi odgoane.

O uşă se deschise scârţâind, râsul şi glasurile marinarilor se auziră tare de tot, apoi o voce răguşită strigă:

— Aş de unde! Căpitanul nu poate să ne spună nimic. Haide John, adu-ne fetele. Lăsă că le vii tu de hac.

Nişte râsete brutale răspunseră la aceste cuvinte şi George, care spiona pe după colţ, văzu un bărbat voinic şi grosolan, care venea dea-lungul gangului, clătinându-se.

Se opri chiar lângă scară şi trase de două zăvoare mari.

Se auziră nişte ţipete puternice şi glas de femei. Uriaşul făcu încă un pas, clătinându-se şi urlă şi mai tare ca până acum:

— Tăcere! Dacă mai scoateţi o vorbă, vă ia mama dracului! Haideţi, ieşiţi repede. Auzit-aţi?

Zbieretul lui şi ţipetele fetelor trebuie să se fi auzit şi sus, căci Farrow şi oamenii săi auziră nelămurit vocea aspră a lui Salten:

— Căpitane Brook, ce sa întâmplat acolo?

— Nimic, zbieră Brook, înfuriat peste măsură, — asta nu te interesează. Vezi de treburile dumitale!

Beţivul tăcuse câteva minute, apoi izbucni în râs şi zise:

— Aş de unde! căpitanul n-o să ne spună nimic! Haideţi, fetelor, ieşiţi afară!

Apoi începu iar să zbiere. În furia lui nici nu auzi paşii greoi şi grăbiţi, cari veneau pe punte şi coborau acum scara. Era căpitanul Brook, care, în clipa următoare dădu uriaşului un pumn, de se rostogoli la o parte.

— Aţi nebunit? urlă căpitanul ca turbat — căpitanul Salten, se află chiar în faţa noastră, cu vasul lui. A auzit ţipetele fetelor. Dacă nu-l facem să plece, fără să mai bănuiască ceva, suntem pierduţi.

— Domnule căpitan, îl împuşcăm, strigă un marinar înalt şi vânjos, care apăru în uşa deschisă a sălii echipajului. În felul ăsta n-o , să ne dea de gol.

— Aşadar înainte! urlă Brook. Despre neascultarea voastră în ce priveşte fetele mai vorbim noi!

— Ce? urlă John, care îşi revenise după grozava lovitură de pumn a căpitanului. Vrei să ne ameninţi şi să ne baţi? Uite, asta e răsplata mea!

Beţivul se aruncase asupra căpitanului surprins şi-i dăduse două lovituri de pumn grozave, în obraz. Brook se împletici, gemând, dar John se îndreptă râzând spre încăperea, în care sărmanele fete ţipau iarăşi, înspăimântate.

Sus, pe punte se auziră două împuşcături, cari fură urmate de altele, drept răspuns. Se distingea bine sunetul diferit al împuşcăturilor. Aşa dar, căpitanul Salten voia să ia goeleta cu asalt.

Dar şi jos în gang răsună acum o împuşcătură. Căpitanul Brook îşi adunase toate puterile. Acum ştia bine că trebuie să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Cu mâna sigură trase în uriaşul John, care fusese pricina descoperirii. În vreme ce uriaşul se prăbuşea horcăind, Brook se îndreptă spre scară.

— După mine! urlă el. Acum e acum!

Dar nu ajunse până la prima treaptă. În faţa lui se ridică trupul gigantic al lui Petre, bastonul de cauciuc vâjâi prin aer, se auzi o trosnitură înăbuşită, şi căpitanul Brook se prăbuşi fără o vorbă.

Marinarii de pe goeletă, care se dezmeticiseră deodată, se azvârliră cu un urlet turbat asupra lui Petre. Dar pe scară se iviră ceilalţi marinari şi se aruncară asupra lor cu bastoanele.

George văzu că marinarul înalt şi vânjos, care făcuse mai întâi propunerea să-l împuşte pe căpitanul Salten, se strecurase în camera fetelor. Poate că voia să omoare pe bietele prizoniere şi să le arunce pe furiş peste bord, pentru ca să nu-i trădeze, la caz că goeletă va fi luată de căpitanul Salten.

George sări imediat după el. Un spectacol îngrozitor i se oferi înaintea ochilor. Instinctiv simţise adevărul. Marinarul ţinea în mâna stângă o lampă de buzunar aprinsă, ale cărei raze cădeau pe chipurile celor patru fete, cari se îngrămădiseră îngrozite într-un colţ al micei încăperi. În mâna dreaptă însă, monstrul ţinea un pumnal strălucitor.

George se repezi cu iuţeala fulgerului, apucă braţul ridicat şi-l trase înapoi. Ticălosul se întoarse urlând de furie şi apucă pe George. Acesta observă numaidecât că avea în faţa sa un adversar cu mult superior.

Marinarul îl apuca cu atâta furie, încât George se văzu numaidecât in primejdie. Cu greu putu să pareze loviturile sălbatice ale adversarului său.

Situaţia lui devenea tot mai critică. Lampa căzuse pe jos, şi lumina această luptă sălbatică. Adversarul lui George se repezi iar, cu putere. George simţi pe limba un gust amar.

Dar imediat se trezi în el spiritul vechi de luptă, pe care-l moştenise de la strămoşi. Oare trebuia să găsească aici un sfârşit atât de mizerabil, sub loviturile de pumnal ale unui bandit, ale unui răpitor de fete?

George se smuci grozav şi se aruncă la pământ şi lovitura, care i-ar fi pricinuit o moarte sigură, căzu alături.

Acum însă, banditul înfuriat se aruncă asupra lui. Rezistenţa tânărului îl îndârjise grozav. În cariera lui sălbatecă, pentru prima oară i se întâmpla ca un om atât de tânăr să-i opună o rezistenţă atât de îndelungată.

Şi acuma părea că vrea să se bucure de chinul victimei sale. În acea clipă ar fi putut să isprăvească lupta, căci George era absolut fără apărare.

Greutatea giganticului său adversar, care îi pusese un genunchii în coaste, îi luă răsuflarea. Banditul ridică pumnalul

amenințător, făcu să sclipească lama în lumina lămpii, apoi izbucni în râs şi strigă:

— Ei, băiete, acuma te învăţ eu minte! Ai crezut că mi te poţi împotrivi? Ha, ha, ai fi cel dintâi om, care ar scăpa de pumnalul meu. Dar nu, ai să zaci destul, când îmi vei simţi pumnalul, haide, ridică-te, ca să te nimeresc mai bine.

Cu o putere irezistibilă, uriaşul ridică pe George în sus. Mâna stângă strângea beregata tânărului cu atâta putere, încât George văzu jucându-i pe dinaintea ochilor rotocoale şi cercuri de foc.

Acum venise sfârşitul. De pumnalul acesta nu mai putea scăpa. Nimerise un adversar, care-i era cu mult superior.

Deodată se auzi o împuşcătură. Auzi glontele vâjâind lângă obrazul lui, apoi o lovitură surdă, — adversarul său rămase o clipă ca împietrit, apoi se prăbuşi fără o vorbă. Glonţul lui Petre îl nimerise drept în frunte.

— Totul e-n regulă, zise uriaşul, echipajul goeletei a fost învins.

George răsuflă din adânc, strânse mâna lui Petre cu căldură, apoi se îndreptă spre cele patru fete:

— Haideţi, domnişoarelor, sunteţi salvate!

Bucuria sărmanelor fete fu atât de mare, încât George începu să se teamă.

În cele din urmă izbuti să le liniştească. Apoi căută nişte frânghii şi legă pe beţiv, care începea iar să se zvârcolească.

Când se urcă pe punte, împreună cu prizonierele liberate, tatăl său, Salten şi Petre veniră să-l întâmpine.

— Băiatule, ai făcut un lucru de ispravă, izbucni Farrow, după ce fetele îi povestiră că George doborâse pe beţiv. Şi noi ar fi trebuit să ne gândim la asta. Aşa dar, domnişoarelor, George v-a salvat într-adevăr, tot el a găsit şi sticla plutitoare.

George însă preferă să se sustragă cât mai repede dovezilor de recunoştinţă ale tinerelor australiene, cari îl copleşeau cu mulţumirile.

Salten trase goeleta lui Brook de pe recif şi o remorcă. Voia s-o predea, primului crucişător englez, pe care-l vor întâlni. Fetele voiau să ia, la Singapore, unul din marile vapoare, care merg spre Australia. După ce-şi luară rămas bun, Farrow porni înapoi. George nu-i mai da pace: voia cu orice preţ să se ducă la prinţul Ghasna.

Prinţul, îi era desigur foarte indiferent, principalul pentru el era s-o revadă pe frumoasa Sanja.

Sta alături de tatăl său, în turnul submarinului şi se uita înaintea lui, plin de bucurie. Oare şi frumoasa Sanja se va bucura atât, când îl va revedea?

George nici nu bănuia cât de schimbată va găsi înfăţişarea frumoasei insule şi către ce primejdii se îndrepta.

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE:

1. Grozăviile Mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.

Ficcare volum cuprinde o povestire completă